

Álom Na'Conxypan álom

Koppány Péter /a kétfüzetes könyv/

A TÚLPART LÁTOMÁSA *A TÚLPARTI LÁTOMÁS*

ÉSZAK ÉS DÉL HEVE
A
SZERELEM CSILLAGJEGYÉBEN

ÉSZAK ÉS DÉL HEVE
A
SZERELEMCSILLAG JEGYÉBEN

A 2007/2008. év verseiből

KOPPÁNY PÉTER
A TÚLPART LÁTOMÁSA / *A TÚLPARTI LÁTOMÁS*
(VERSEK)

Szerkesztette: Koppány Péter
Borító és Tipográfia: Koppány Péter
Lektorálta: Koppány Péter

ISBN 978-963-12-1849-7

Kiadó: Koppány Péter

Budapest
Szerkesztve: 2012

e Könyv

C Koppány Péter

2015

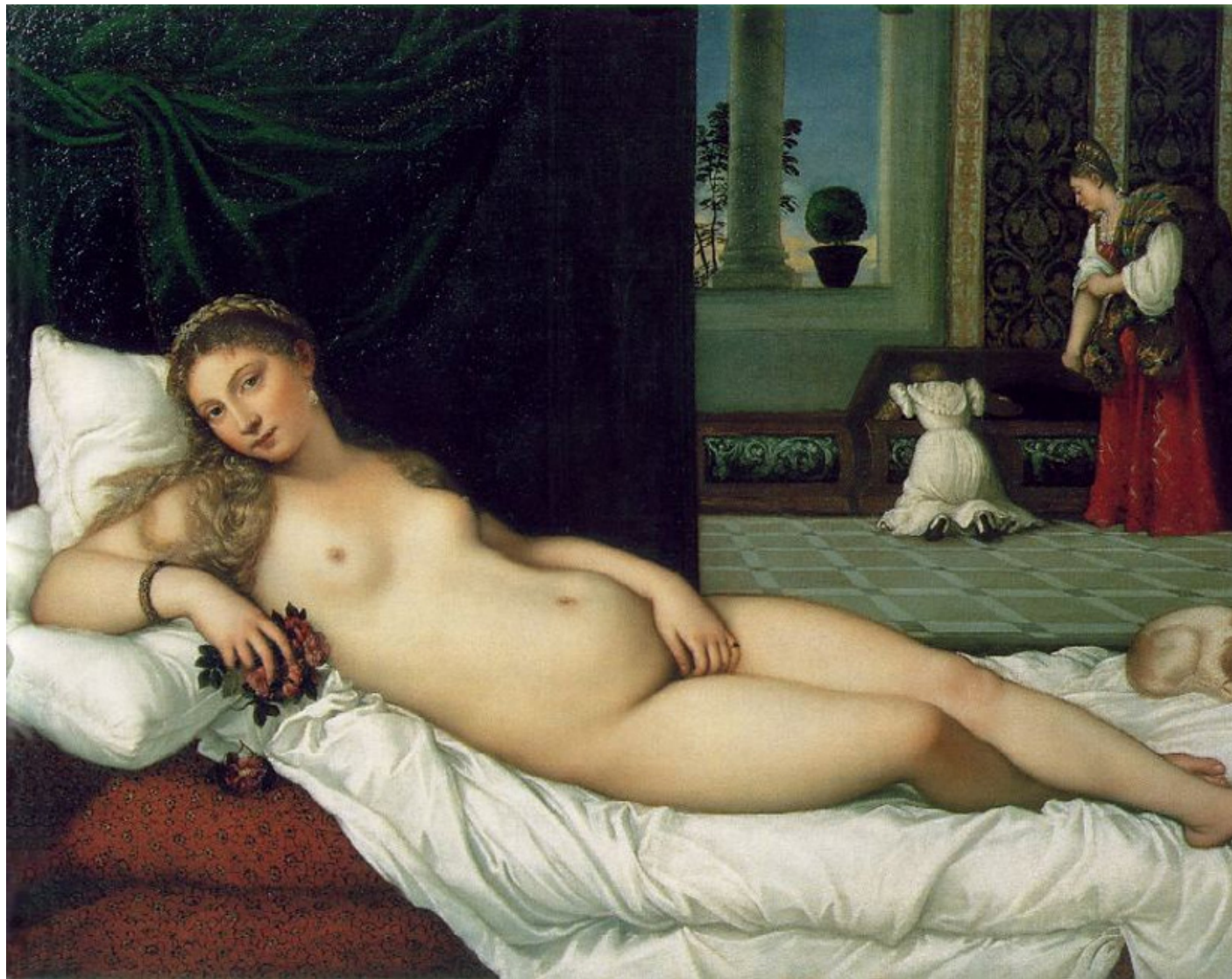

Sandro Botticelli: Vénusz születése

Wikipédia

Titiano: Urbinói Vénusz

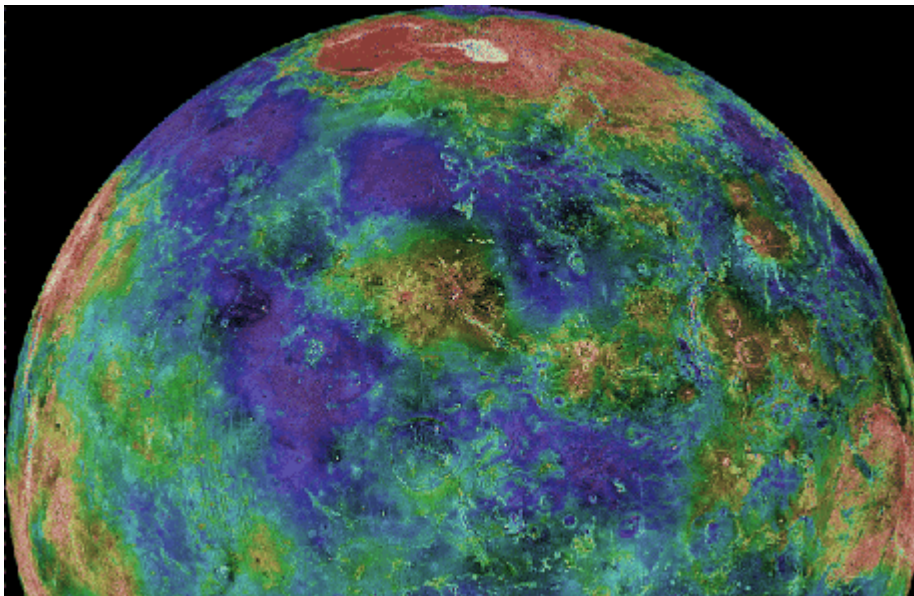
Wikipédia

A vörös bolygó, a Vénusz

A Vénusz

Esthajnalcsillag, másként Vénusz

Vénusz

(Wikipédia) Aphrodité = latinosan Vénus, Vénusz, a Szerelem istennője

Két hölgyhöz szólnak a kötet versei. És e két hölgyről is szólnak ezek a versek.

Mind a ketten a Mérleg jegyében születtek.

Mind a kettőt szerettem. Az egyiket már valóban csak múlt időben.

A másikat ma is szeretem.

Csak a csillagjegyükben azonosak. Természetük, életük, érzelmeik cseppet sem azonosak.

Mint Észak és Dél heve... hidege.

És vagyok én, ki megtapasztalhatta, milyen az igazi, a valódi szeretet.

Mi is a különbség a látszat és a valóság között.

A szerző

2008-12-16

A versek megszólaltatásához hangszereket álmodtam, hozzájuk tartoznak.

Ezt az ÖTLETET, SZABADALMAMAT ezzel e helyen és egyúttal védettnek nyilvánítom. Mások ezt a „kísérő formát” ne használják.

2008-12-16

„Prológus”

Sokszor javítottam ezeket a verseket, eddig, míg – úgy nem éreztem -- a maguk módján, tökéletesek nem lettek.

Korábban nem volt jellemző rám, hogy gyakran írok szerelmes verseket. Mondhatnám, hogy majdnem soha nem írtam. Most ez is bekövetkezett.

Szerettem nőket korábban is, de ez a „műfaj”, a szerelmes vers, csak most, öregkoromban kíváncszott ki belőlem. Talán nem is szerelmes vers mind valójában, de a szeretet, a szeretés érzése bennük van. Mint ahogy mindannyiunkban ott él, ott lobog ez a szívét, lelket repítő érzés és vágy: Szeretni valakit.

Mindig hisszük, hogy megérdemeljük, hogy nekünk jár a boldogság. Hogy valóban kiérdemeltük, hogy láthassuk magunk körül a kékmadár gyönyörű, csodálatos jelenlétét, repülését. Ilyenkor mi is eltanuljuk tőle, s mintha valóban tudnánk repülni.

Fontos lesz, önmagunknál fontosabb lesz a másik ember, és boldognak szeretnénk látni. És ettől mi is boldogabbá válunk. Hogy vissza is kapjuk a szeretetet, ugyanígy, önzetlenül, ezt szeretnénk, kimondva és kimondatlanul. Keressük, sokszor az egész életen át, a társunkat, a párunkat. Akkor van baj, ha csak a magunk örömét keressük, ha ki akarjuk kényszeríteni a másik embertől, a Sorstól, a szerelmet, szeretetet. Ha csak magunkat tudjuk szeretni a másik emberben. És csodálkozunk, hogy nem találjuk meg a párunk, a társunk.

A társ megtalálása. A talán legfontosabb dolog lesz ilyenkor az életünkben. És talán mindegy is, hogy őt, a társat, melyik életkorunkban találjuk meg. Csak megtaláljuk.

Felvillan bennem most Illés Endre félszárnyú madár szimbóluma is.

Hiszem, hogy a kedves Olvasó át tudja élni a verseimbe öltözött érzelmeket, és hozzá tudja tenni a saját érzelmeit. Mint ahogy én nyesegettem, szerettem mindet, mint a virágokat. Talán ez a két csokor „virág” dísz lesz, dísz lehet az asztalokon. S akkor nemcsak érteni fogják e verseket, de, remélem, szeretni is fogják őket. Vagy legalább egy részüket, amelyikben az olvasó magára ismer.

Az első füzet a Ma. A második a Múlt. Talán azért, mert a ma fontosabb a múltnál. És mindig túl kell lépni a múlton, hogy tudjuk élni a mát. El kell engednünk a múltat. De elfeledni nem kell. Hisz volt benne szép is, és jó is, nemcsak rossz.

Hogy lesz-e jövőjük, hogy lesz-e szép, saját életük e verseknek, az Önök életében is, az Önökön múlik, kedves Olvasók.

A szerző

(2009-01-04)

Az első füzet

Formákat elvető Fellázadt szonettek ciklusa

Felhők szállnak kék égen

pánsíp

Minden nap beköszön hozzánk kedves

Madaram, a barázdabillegető.

Ma is itt járt, és bár a csendes eső

Tócsákba gyűlt össze itt-ott a kertes

Udvaron, e madár csak jött, megint.

Aztán az eső lassan abbamaradt,

És feltűnt végre az égen a Nap,

És ő is járta útját szokás szerint...

És akkor végre én is útra keltem,

Tollat ragadva, ámulva a csenden,

Mely a békét őrizte számomra,

Hogy nyugodtan hagyjam az álomra,

Álmaimra bízam az életem,

Mely széppé lett itt, ez aprócska házban,

Hisz boldog vagyok végre. Az összes vágyam

Beteljesült... Felhők szállnak a kék égen...

Itt nem magányos többé a szívem...

Nem tudom

fagott

Hogy az élet – valóság vagy álom,
S hogy mi van, ha van, a valóság mögött,
Hogy az álmokban, hogyan rejtőzködött,
-- Elrejtve mélyre, az Örök Igazság --
A tudásnál jobb – a tudatlanságom.

A tudás elől rejtve van halálom,
S az álmaimban Álom, rettenetes,
Holtak birodalmában Hajóm, letesz,
-- Elrejtve mélyre az Örök Igazság --
Nem tudom mi vár ott: Élet, vagy Álom.

Örök vergődés közt szenved a szívem,
Szerelmem halott, a vérem mérgező,
Az álmok nem hazudnak, -- elvisz az idő --

És aztán felébredek. Sötét éjjel
Vesz körül, de érzem, kezéd hogy fogja
Kezem, s ez, a halált, életté oldja. --

A rend helyreáll. Szívemben béke,
S harmónia áll a káosz helyére,
-- Az Örök Igazság van elrejtve, mélyre --

A zsarnok élet

hárfa és brácsa

A zsarnok élet, ha egyszer véget ér,
S a test megszűnik testnek lenni már,
Végigmegyek a Holtak Csarnokán,
Hol nem számít az idő és a tér.

És látni fogom, hogy rontottam el,
Mindazt, mi az élőknek oly fontos,
Hogy habzsoltam az örömöket, torkos,
Telhetetlen vágyaimért vezekel

A lelkem majd a Holtak Csarnokában.
Hozzám hasonlók, tízen, húszan, százan,
Mind irigykedünk mégis, a testtért,

Siratjuk magunk, egymást, a lelki testvért,
És, bár sosem követtünk el igazában bűnt,
Majd mindent megnyertünk, de, most, veszítettünk...

A hajnalt várom

klarinét

**A hajnalt várom. A fogyó Hold felettem. És látom
Néhány csillag fényét a szürke felhők között. Vonuló fellegek.
Az égen, odafent. Az órák múlnak.
És az Élet. Az életem is. Idelent.**

**A derengő fény lassan megszínesíti a földet, az eget.
Egy rigó kezd dalba most a diófa ágon.
És a felhők mögött – magamban látom, mint egy filmet --,
Lepereg előttem az Élet, az életem.**

**Olyan, mint volt. Semmi nem változott. Egy befejezetlen,
Parabolaszerű, szomorú, rossz álom. Színes villanások.
Megfestett szépségek. Áttörő fény a megkínzó homályon.
Erről a világról szerzett összes látomásom...**

**Éber álmom kísért, hogy néhány csillag fényét látom
A szürke felhők között. A fogyó Hold felettem. A hajnalt várom.**

Azt mondják

oboa és szitár

A kézben – azt mondják --, lám, meg van írva
A sorsunk, előre. Mindörökre.
Mások – tudják --, hogy génjeink is tükre,
Hű tükre, hogy mennyi életünk hossza.

A postás is látja, mi van írva
A dobozra, mit kezében hoz hozzám,
A pap is tudja, miről szól a zsoltár,
Melyet latinul énekel, sírva,

Csak én nem tudom, hogyha szívem fáj, így,
Te honnan tudod, hogy ennyire fáj,
Mikor szemed csak szemembe néz, s nem szólsz,

S én mondhatok neked bármit, akármit,
Te megvigasztalsz, szó nélkül is, némán
A mosolyoddal minden rosszat feloldsz.

Ha

doromb

**Ha egyedül töltöm az éjszakákat
messzire elkerül az álom,
Hiányod felkorbácsolja bennem a vágyat,
De az éjszakákban, egyedül, fázom.**

**Ha tudom is, hogy eljön majd a nap,
Mikor velem leszel, újra, s boldog lehetek,
Hogy veled együtt megérkezik hozzám
A szívedben nekem őrzött igaz szeretet,**

**Ébren töltök addig még, fázva, sok-sok éjszakát.
Felnézek a csillagos égre
Kitárva szobám ablakát,
Tőlük kérdezem, mint szokás a népdalokban: mikor látlak végre?**

**S a választ, ha tudják is a csillagok,
Nem súgják meg nekem,
Szemedben a tűz, tudom, mint ragyog,
S tudom, benned él, értem, a szerelem.**

**Mégis elkerül az álom, a magányos órák
Megrontják az éjszakákat,
Üressé tesznek mindent a néma hajnalok,
Meghalnak bennem, nélküled, a versek, a dalok...**

Párás

kasztanyetta, harangjáték, hárfa, dob

Párás szürkességgel birkózik a Nap.
A hajnali madarak most csak ritkán szólnak.
Bennem szomorkodnak a régen megholtak,
Kik szívemnek ma is annyira fontosak.

Anyám, apám, bátyám s a régi barátok,
Kik életem adták. Kik tudták, miért is élek,
Kik odaültök most is hozzám, s a hajnali ének
Megfényesíti szemeinket. Vigyázok rátok.

A fák levelein a harmatcseppek
Összegyűlnek, néha-néha lecsöppennek,
Együtt könnyezünk. Már nem fogjuk egymást, kezünk

Ha láthatatlan is, összeér. Összetart az Idő és a Tér.

Érzem, mint rég, miként s hogy szeretünk,
Az örömtől könnyes csak szemünk,
E hajnali dalolás boldogít minket,

És nem a gyász fogja marokra szíveinket.
S mint a Nap, a szürkéségen túl, s a szürkéségen át,
Amíg csak élek, boldognak látjuk egymást.

Átvezető szólam

Gyimesi Lászlónak

Te ne tudnád

japán taiko dob, tilinkó

beszélő dob, gong sorozat

Te ne tudnád, Barátom, a szerelem
Menny és Pokol tud lenni egyszerre?
Hisszük, hogy ez a csoda a miénk,
Egyedül csak minket illet. A Csoda.

.....

Te ne tudnád, Barátom, a szerelem
Ugyanaz, és mégis, mindenkinek más,
Láz, álmodás, szárnyalás, lobogás,
A lélek röpte – és sötét verem –

Égünk és elégünk, s a boldogságot
Érezni akarjuk, és hisszük, hogy: örök!
Férfiként mégsem tudtam, sosem, a nők
Miért érzik másként e férfi-álmot.

Erisz, nő volt, Erósz pedig férfi.
Vajon véletlen e, hogy az istenek
Világában a görög emberek

Ezt így látták, így tudták átélni?
Szerelm? Forró láz, és hideglelés,
Elmondani mindent? A szó(m) kevés...

Az Édenkert versei

Versek ENZSUNAK

(/ ENZSU -- e játékos, franciás névben annyi szépség van
elrejtve, amennyi telt tőlem/)

A láthatatlan...   *viola da gamba, orgona, kürt*

A láthatatlan távol, s a lezárt idők kristályserlegekben,
Bár elzártan, de élnek,
S a mégis kiforró, szétfolyt percek perzselnek, benned,
Mindenütt, s mindegyre égnek,
A múlt ködét táplálván,
És homályos, éjféle órákon *áthatolnak az emlékek között*
Örömeiktől megmámorosodva.
-- Azt hinnők: mind nagyszerű, szépséges és örök. –

Ülsz, magadban, árván,
Birkózva a lelkedben dúló messze hívó harsány hangokkal,
S a tehetetlen csenddel.
És te csak játszol a fénnel, árnnyal,
A benned meglevő Szivárvánnyal.
Félve veszed kézbe, de jól elvagy az emlék-ékszerekkel.
És díszes dobozokat őrzöl titkos kamrád mélyén.
És sok-sok értékes gyönyörű dobozod van.

Ami szép volt benned, az egyetlen, igaz szerelem,
Mire annyi évet vártál,
Mára már semmivé lett. A sors újra kifosztott mindenedből.
Kiüresedtél. Kábán nézed a kristályserlegeket,
Az általad érzett *láthatatlan távol* gyönyörű ígézetét,
És nincs szó, nincs válaszod a magadnak feltett kérdésekre.
És azt is tudod, hogy miért.
Tudod: gyarló az ember...

Emlékeid, a *lezárt idők* mámort rejtő borát
Meg se kell ízlelned, mit se kell tenned,
-- Hajód bár halad, hisz élni, hajózni kell,
Éled életed, de körötted a véghetetlen tenger, --
Emlékeid örömét őrzöd,
S magad is
Emlékeidben élő,
Emlékeid emlékdarabja vagy.

Napsütés, zápor, kesernyés avarszag.
Mámorító orgonailat.
Hőség és nyár. Tél és fagy.
Emlékfoszlányok. Képek.
Egy rózsaszín körömdarab.
Egy köszöntő dal néhány taktusa,
Egy belül lefényképezett délután
A Gellérthegy teraszán, a korláton áthajolva,

Mikor kongott a templom mélabús harangja
A templomtoronyba',

És nevetheztél, Mert végre boldog voltál.
Hitted: vár az oltár...
És jó volt hinni, hogy sosem lesz vége.
És a boldogság ezentúl mindig felrepít,
És nem volt szükséged azontúl semmiféle fényre,
Mert benned volt a szivárvány összes színe,
Te voltál maga a fény. Hitted: a mámor, az öröm,
A szerelem véget sosem ér...

A láthatatlan távol, s a lezárt idők
A kristályserlegekben maradtak, az emlékek
Díszes dobozai lassan megfakulnak,
Nyoma sincs már egyetlen kulcsnak.
Lidércek lettek a legszebb éjszakák, napok,
Hónapok, órák, percek, a perzselő pillanatok,
A boldog szerelem, az egyetlen, az igaz,
Amiben hittél, ami éltetett, végleg elhagyott...

Régóta nem beszélsz arról,
Ami bánt...
Csak akkor könnyezel,
Ha látsz nagyritkán
Szivárványt...
Ahogy földtől földig ér,
De a teteje – mindig –
Eget szánt...

Megleltem „seholsincs” otthonom

tárogató

(Köszönet Enzsunak, és egyben tisztelgés Gyimesi László, „vátész” barátom előtt)

Éveket, évtizedeket tengődtem a világban,
Tekeregve, mindegyre keresve helyem. Kódorogtam,
Kapuk előtt, ajtók előtt, de magam sem leltem, nemhogy otthonom:
Bár az emberi szívben, a szeretetben oly sokáig -- bíztam.

Mögöttem már egy emberöltő, -- fáradt, fásult ember,
Már alig szóltam, csak őriztem magam, a szívjóságot, s a csendem,
A belső békét tartva meg egyedül, elvesztve már a célt,
Miért e Földre, szívem kitárva, a szeretettel,
Miért is e Földre születtem.

A magány, az egyedüllét éveken át tartott,
Magamnak nem jutott hely, hol boldog lettem volna,
Bár mentem volna érte mennybe vagy pokolba,
De eljutottam hozzád, ki tenyerébe fogta végre a kezem,

Elmondhatom végre: --Otthonom van --,
S talán, a legjobb ebben az egészben,
Hogy szíved a szívemmel
Egyszerre dobban.

Egy mai „vadász”

nyenyere, csimpolya, vadászkürt

(Atavizmus?!)

Az Élet – hittem –, hogy csak játék.
>” Áll-e még az ősz Peterdi-ház még? „...<
Kis pillangó, kérlek, szállj fel...
Én is szálltam sokszor, mámorosan...

Kis pillangóm, már ne szállj el.
Nem akarok járni többé oly vadonban,
Mely nem enged élni más életet,
Mely elpusztítja a szerelmet...

>”Áll-e még az ősz Peterdi-ház még?”...<
Talán későn, de tudom: az Élet nem játék.

Választásaim

harangjáték, sámándob

török Davul, kagylókürt

(Most csak kettőről vallanék)

Magányban telt az Élet.
A kútban mindig sötétebb lesz...
Az út meg sosem ér véget...

Néha vödör vagyok. Néha üres, néha teli.
Néha szél vagyok. A völgyben megülve...
Néha tengerek felett, s az eget szeli...

A kútból kikerülve a világosság fogad.
Szeretem az úttalan utakat...
Nem élvezem már magányomat...

Édenkert   *nepáli éneklő edény, oboa, hegedű*

E tökéletes világban élek
Már egy ideje. Itt minden szép és jó.
Itt minden a boldogságot árasztja.
S mégsem vagyok boldog tökéletesen.

Eddig hozott a lábam, Az élet.
A hajó, a szél.
A szívem, a lelkem.
A nyár és a tél.

Itt a jelen és a jövő időtlen
Szivárványa.
A jövő talánya.

Dalaim megmerülnek e csöndben,
De bennem van a múlt. És az idő utánam nyúlt.
S vele, ami rossz csak volt eddig.
S a jó, amit e világban a szívem megtanult.

Magamban idehoztam mindent, ami bántott.
Ami, csak épphogy égett lelkemben.
A fényt, a lángot. Azt a sok, bennem maradt
Félbehagyott, korán megszakadt álmot...

Mindazt, amiről hittem, hogy elmaradt, végleg, mögöttem...
Itt élhetek végre a megízlelt örömmel.

Ez itt az Éden,
az Édenkert világa...
Idetaláltam. Idejöttem.

Itt találtam a tökéletes boldogság örömeit.
Itt várt a szeretet.
E tökéletes világban élek már egy ideje.
Csak én nem vagyok tökéletes.

Hajamban

csempaló

Hajamban már ott az ősz,
bár benned a tavasz muzsikál.
Szívemben a szerelem,
s az égből magammal hozott napsugár.
Nézd, nincs már felhő egy sem,
az ég sem könnyezik,
a fák a szél csókját, simogatását,
talán, mint Te az enyémet,
élvezik.

Tisztességes játék

harmonika

A szél gyakran sodorja messzire
nálad reggelente a felhőket,
a szélein szürkült szélű, fodros,
de mégis tejfehér lebegőket,
hogy elrepülnék velük én is,
egy álmvilágba, fent, az égen,
tavasztól ősziig, át időn és téren,
hogy itt a Földön aztán hozzád visszatérjek.
Odaülnék ajtód elé, s mesélnék a messzeségek
másfajta szépségeiről neked,
mit láttak velem együtt a játszi fellegek.
S attól kezdve várnám mindig, mikor jössz haza,
s te csókkal fogadnál, mosollyal,
s én nem hagynálak el többé, soha.

Erisz és Erósz könnyei, és örömei

vadászkürt, konga

Az egyiknek aranyalmája van,
A másiknak kétféle nyílveszeje,
És gyúltunk haragra, szerelemre,
A földi létünk során, oly sokan.

Vigyáztuk kedvesünk örömét, némán,
És vigyázatlanok voltunk szívünkkel,
És fájt nagyon, ha a szerelem tűnt el,
Örök „Ádámokként” becsaptak „Évák”.

Mosolyodban

fagott

Mosolyodban megfürdik a lelkem.
Erőre kap, újult erőre, bennem, az élet.
És azt remélem, hogy szemeidben
Még sokáig fognak égni ezek a fények,
A jövőt ígérő áldott remények:
-- Ahogy én szeretlek, úgy fogsz szeretni,
Örökké, örökre – engem. Én meg téged.
Szerелеmmel.

Boldog vagyok, hogy szerethetlek
Alcím: Estéli imádság

Gordonka

Enzsu:
Örülök, hogy elfogadtál, úgy, amilyen vagyok.
Örülök, hogy szeretsz.
És többé nem akarok senki mással élni, csak Veled.
Hogy szerethesselek.
Boldognak láthassalak, boldoggá tehesselek!

Úgy legyen.
ÁMEN.

Kertek, fák, falak

szaxofon, pánsíp, nagydob

Alcím: Számomra az egyszerű is bonyolult lesz néha.

Régen volt már, hogy hallgattam a balkáni gerle
búsongó, hosszan elnyújtott, társkereső, de
diadalmas és szerelemittas dalát,
mi számára nem is dal, hanem az Élet diadala.

Régen volt már, hogy ülhettem csendben az ég alatt,
és nézhettem, a szürkés felhők mögül hogyan tűz
át a Nap; hogy megtaláltam a lelki békém,
És – talán a véletlennek köszönhetően – rájöttem:
értelme volt és van újra életemnek.

Régen volt már, hogy cseresznyefák apró, zöld bogyóit láthattam,
miből majd szép, piros, érett és ízletes cseresznye lesz,
és tudtam, hogy így lesz, nélkülem is, ha már nem ülök, nem ülhetek
e kertben többé talán soha, de nem bántott végre, hogy nélkülem is
szép lesz a Világ --,

és ülhettem e kertben, megbékéltem, és nem sürgetett az idő,
a belső, eddig mindig szétfeszítő erő.
Nem robbantotta szét sem a múltat, sem a mát,
sem az eljövő talányos időt.

Régen volt már, hogy hittem, hogy az a hely, ahol épp létezem,
az a legjobb hely és a legszebb pillanat, mi megadatott
-- talán egy véletlennek köszönhetően – nekem,
És éreztem: Ez az a hely, hová el kellett végre jutnom,
végre: -- Hazaértem!

Régen volt már, hogy zöld fák között élvezhettem,
és nem kellett érte semmit se tennem; hogy az Élet Csoda!
És csak az zavart, hogy a fákat és a kertet hatalmas falak határolták.
És én nem tudtam, mi van a falak mögött.
Előlem az élet, és az a fal, vajon mit rejthet el, el mit takar?

Hogy az öröm, az élet diadala, vajon meddig lesz,
lehet Igazán enyém? Hogy lesz-e folytatás?
Hogy ülhetek-e még e kertben? Nézhetem-e még, s meddig,
a fehér és szürke felhőket, az eget, a Napot?
Élvezhetem-e, ám de meddig, hogy belül, most, boldog vagyok?

Régen volt már, és lehet, többé sosem lesz,
hogy a bennem levő falak, hirtelen, varázsütésre,
és talán tényleg végleg – leomlanak?
Vagy újra felépítem őket, hogy ezután mindörökre elrejtsem magam
a Világ és magam elől?

Talán a balkáni gerle,
mely közben messze szállt, vajon olyan-e, mint én,
hogy a *lelke*, az elkiáltott dalban, csak magának szól,
vagy lesz-e oly – „madár” --, aki őt meghallja? *Szeresse?*

Régen volt már, hogy a Boldogság ennyire tisztán
megtalált magának! Nem én kerestem, bár belül akartam,
de most csak jött, magával ragadott, és elhozott e kertbe – mert
hisz mindig akartam, hogy végre – egyszer legalább – valóban
boldog legyek.

Vajon hagyja-e az Élet, hogy azt, ami most ennyire szép lett,
élhessem, élvezhessem, még hosszú éveken át?
A választ, Te, Kedvesem, Társam, ki most épp őrzöd a szobát,
-- Boldogságunk először megízlelt, s meglelt otthonát --,
talán, ha bemegyek hozzád,
a mosolyoddal megadod nekem.

Enzsú válasza: ha tudjuk, ha behunyt szemmel is tudjuk, mit várhatunk, mit kaphatunk
a másiktól, az minden szónál többet mond.

Köszöntelek

klarinét, basszusgitár

... Köszöntelek, nézve téged, mint borzas fenyő, a felkelő napot.
Örülök, hogy rám nézel te is, és érezhetem, hogy szeretsz,
Hogy öröm veled élni, öröm minden perc, boldog vagyok, ha átölelsz,
Szemeid, mint a sugárzó Nap, rám ragyog...

... Látom néha én is árnyékomat. Néha rövidebb, néha hosszabb.
Látom, hogy hullanak mindenfelé körülöttem a sárga levelek.
Még mindig állok. Várom, hogy rám nézz megint. Hogy lesznek szép reggelek.
Remélem, így lesz mindig. Hogy együtt várjuk, mit hoz a holnap...

... Tudom, tobozaim neked értéktelenek, hisz én csak fenyő vagyok.
Ha tölgy lennék a házad udvarán, vagy áldott diófa, a kert végében,
Lehet, hogy szívesebben néznél rám, jobban örülnél nekem, de hát életem,
Emberként élve, csak olyan, mint a fenyő élete. Csak nézek, állok, hallgatok...

... Köszöntelek. Szeretném, hogy boldog légy velem.
Hogy meg ne bánd soha, hogy találkoztunk. Hogy hibáim, árnyékaim megléte
Ne fájjon neked. Hogy verseim, és engem, ne, mint a tobozokat, talán mégis szeresd. Ég-e
Még benned a tűz? Mint a Nap, sugározd a szeretetet. Hogy együtt éljük le az életet.
Hogy ne hiába lobogjon bennem az érted érzett szerelem...

...Köszöntelek...

Szép reggelt, kedvesem

hegedű, fuvola, gong

Szép reggelt, kedvesem,
A napfény ragyog fel a keleti égen,
A halvány szürkés-fehér felhők között, és idenéz e házra,
Szép reggelt, kedvesem,
Akácillatot vigyen be hozzád a szél,
A nyitott ablakon, a redőny résein át, s a rigók dalolása
Jusson el hozzád, és velük együtt köszöntelek, várva ébredésed,
Mikor szép szemeid felnéznek rám.
Szép reggelt, kedvesem.
Tiéd vagyok! Itt vagyok!

Szép reggelt, kedvesem,
Mosolyodban ott ragyog egy boldog élet,
És benned dalol a szerelem, s az orgonák között,
A virágzó ágon már áttűz erősen a Nap,
S a meleg szélben még mindig ott van
A mámorító, édes, testet-lelket megigéző mézédese akácillat,
Szép reggelt, kedvesem,
És a boldogságod megszépíti ezt a percet, ezt a napot,
És a rózsák is mind nyílni vágnak,
Mind mutatja magát: válassz! Válassz!
Szép reggelt, kedvesem.
Tiéd vagyok! Itt vagyok!

Szép reggelt, kedvesem,
Az összes virág neked nyílik,
Hogy örömödben osztozhasson,
Minden madár ma erre jár, hogy énekében
Te gyönyörködj, s mi szép csak van e világon,
Minden hozzád igyekezik, minden való, minden álom,
Szép reggelt, kedvesem,
És én némán nézem szép szemeid, kedves arcod
Melynél szebbet tán sose láttam,
Szerelmemem, én hű társam, boldogságom, édes párom,
Szép reggelt, kedvesem.

Érted élek, érted vagyok.
Érted égek, érted halok.

Szeretem

klarinét, csembaló

Szeretem az olyan utakat,
Melyek mellett hosszan állnak a fák,
S a tetejük összeér, mint zöld, élő boltozat,
Az út, köztük, mint az alagút
Fut tovább...

Szeretem, hogy sokfélék a hajnalok,
A felhők feketék, szürkék, majd megfehérednek,
Közöttük láthatóak egy ideig még a csillagok,
És hogy lesz sötét-, majd világoskék lassan az ég,
Békesség és csönd lengi át ilyenkor a kertet...

Szeretem, mikor a távolban
Felsejlenek a hegyek,
S a csöndben megszólal a hajnali madárdal,
A sötét oszlik lassan, és újra pirkad a hajnal, majd reggel van,
És megszínesednek a fellegek...

Szeretem az édes esőszagot,
A langyos esőt a füledt délutánban,
Mitől felfrissül a test, s a lélek, és érzem, jól vagyok,
Szépnek látok mindent, mit örömöm telehintett,
És érzem, belül, szikrázva éget a vágyam...

Szeretem a szellőt, ahogy susognak a fák,
A táncot járó levelek ezreit, szeretem a melengető Napot,
Szeretem, hogy velem vagy, jó látni szemed, a szád,
Rám mosolyogsz, s a lelked lelkemhez ér, s azt hallom: minden zenél,
És örül a szívem, hogy mégis élek, hogy egyáltalán még itt vagyok...

Szeretem a lélek röptét,
És szeretem a földi dolgokat. Tudok örülni, ha jók az emberek,
S bár nem sok mindenem van, jó, hogy mindez enyém lehet, s kezed, a gyöngéd,
Óv, ölel, és gyakran simogat; kezem, s az arcomat. És szólsz hozzám: gyöngéd szavakat.
És jó, hogy szeretnem lehet, és szabad, tégedet...

Azt hittem

szaxofon, beszélő dob, okarina

Azt hittem, hogy elég meglátnod az arcom,
Hogy a szemembe nézz, és meglásd, hogy mennyire
Hűen tükrözöm vissza lelkedet, mely annyira szép,
S majdnem olyan fénylő, mint az enyém. S majd
Kettőnk szemeiben táncot jár a lélek, s bennük lobog a fény...

Azt hittem, hogy a mosolyodban megbújt félelmeid
Egyetlen perc alatt, de örökre elmúlnak benned,
S ma azt éreztem, hogy hiába hiszem, hogy hinni tudsz nekem,
Ott voltak újra mosolyodban félelmeid, ott voltak megint.
És hiába tudtam, hogy ég benned irántam a Szerelem...

Azt hittem, hogy szárnyalásunk nappal és éjszaka
Egyaránt magasba visz, a boldogság hevít és felrepít,
Hogy lelkem a lelkednek, könnyűszerrel segít,
Hogy messze szálljunk, hegyeknél magasabbra,
Hogy közös esküt tettünk egymásnak, a Boldogságra...

Azt hittem, szívedben nincs már semmi kétség,
Hogy hinni tudsz nekem, és hinni fogsz magadban, hogy kezeim megfogva,
Hinni fogsz e dalban. Mi csak Neked szól, szívemtől életre keltve,
S dalolom neked, míg tudom dalolni: holtomiglan! Téged szeretve.
De ha elhallgatok is, megmaradhat, holtodiglan, hisz benned tovább élhet még...

Azt hittem, hogy nem él benned semmiféle kétely kettőnkkel kapcsolatban,
Hogy örömeinkről vallhatok Neked és a világnak is, és nem fogsz szégyenkezni soha,
Miattam, vagy magad miatt, minden igaz lesz e szívemből kelt dalban,
Hogy tudni fogod, én őszinte szót tudok, mi lelkemből árad, csak kimondani,
Hogy a szeretetem igaz, tiszta, mély, és vele adom Neked, mi legtöbbet ér: magam...

Azt hittem elég Neked is, hogy belenézz szemembe, hogy beleláss lelkembe,
Hogy ne csak érezd, de tudd! A szerelmem csak miattad létezik,
Hogy csak veled együtt tudok felrepülni, szállni magasba,
Hogy szerelmed nélkül örökre elnémulok, s nem szól többé semmilyen dal,
Hogy szereteted nélkül nem tudok élni, s elnémulok immár mindörökre...

Azt hittem, hogy elég meglátnod az arcom,
Hogy a szemembe nézz, és meglásd, mennyire
Hűen tükrözöm vissza lelkedet, mely annyira szép
Mint tavasszal, ha épp felkel a Nap, s a fehér felhők mögött
Megvillan kéken, mint szemedben a szemem, az áttetszően gyönyörű ég...

Azt hittem velem boldog leszel. Én meg veled. Örökkön örökké,
S most nem tudom, hogy csak álmot álmodok-e, mert szomorú vagyok,
Hogy boldog lehetek-e, vagy csak a szavam dadog,
Mert szemedben nem látom a fényt, a boldog örömet,
S most nem tudom, hogy él-e még benned
Az irántam, talán még tegnap is sugárzó szeretet?

Látod?

hegedű, harmonika, oboa, fagott, konga

Látod? Hajnalodik. Tornyot emelt felettünk az éj.
Az ég csillagjai örködtek az égen, hogy vigyázzanak,
Lelkeink lángjára fényükkel jelezzenek: az idő ott és itt,
Más-más órára jár. De az üzenetek, az övék, s az enyém,
Mégis azonos volt: Kedvesem, -- Enzsum! -- Veled vagyunk:
Ne félj, ne félj, ne félj!

A magányosság, a csend, -- a múlt, jelen, jövő! --,
Néha fáj, néha félelmetes.
Hogy talpon maradj, Te is, ahhoz kell az erő,
Ha úgy gondolod, ez kell, ölelj magadhoz! Kezed kezembe tedd!
És érezni fogod bennem az akaratot,
Hogy elvigyelek, fel, a csillagokig,
Vagy csak közös otthonunkba. -- Itt is, ott is --,
Lelkünkben, szívünkben; -- a Földön, s az égen --;
Bennünk: a Boldogság lakik.

Az ÚT, hisz bármelyiket választjuk, közösen, mind egy helyre visz,
Te tanítottál engem erre, most, kérlek, magadat tanítsd!
A szíved ne vedd vissza tőlem többé, soha!
Hagyd, hogy vezesselek, hadd vegyelek karomba,
Hogy az út, mit együtt járunk végig,
Felvihessen -- a Földtől az édig.

Szerelmem és boldogságunk legyen örök,
És szerelmed mindig érezzem, behunyt szemekkel is,
Tudd, ha nem mondom is, hogy csak Te létezel, Te vagy számomra
A Minden,
Talán hagyja a Sors, talán akarja Isten,
Hogy a boldogságunk megmaradjon,
és sorsunk
Végre szeretetünkkel beteljesedjen.

Erósz könnyei

éneklő edény, havasi kürt

A szerelem, ha megérint – mert mindig
Történnek ily bajok --, olyankor meghalok...
A szerelem, ha megérint – mert mindig
Történnek csodák --, jönnek, s kinevetnek az angyalok.

A szárnyvesztett

szájharmonika, tambura gordonka, eolhárfa

A szárnyvesztett vágyak, örült szenvedélyek, mikor már csak
Egy láthatatlan ablak mögötti láthatatlan emlékmű részei lesznek,
Hová az elme néha néz be csupán,
Hogy el ne feledje, volt ilyen is az életében, s tudja, miért fáj az Élet,
Mikor már a test Burok, mi összetartja csak a húst, a csontokat.
És már tudjuk a sorsunkat, és várjuk, *mi is lesz, azután...*

A szárnyvesztett vágyak, az örök szenvedélyek, tán sajnálnak, vagy tán kinevetnek,
Vagy megpróbálhatom őket *én* kinevetni, kegyes hazugságként feltüntetni
Nem létüket, pedig *jól tudom,*
Életemet irányították, míg az öregség el nem ért, hogy megbéklyózza
Kezem, lábam, ráncokat véssen arcomra, lelkemre, és elfogy az erőm,
Hogy *maradhassak továbbra is talpon...*

A szárnyvesztett vágyak, a gyötrő szenvedélyek az életről beszélnek,
Mi lassan a végére ér, s hiába hallom belül a verseimbe szőtt zeném,
Már csak gúny lesz, *magamat bántó irónia,*
S hiába tudom, jutott nekem is szeretet, a földi Paradicsom
Életem végén megadatott, boldog lehettem, megkaphattam minden jót,
Mit ember akarhat... *Lettem a szerencse fia...*

A szárnyvesztett vágyak, a meddő szenvedélyek elpusztítják önmagukat is,
Nemcsak engem. Az út kereséssel töltöttem el éveimet, mentem örök küldetésem szerint:
Beváltatlan maradt minden akaratom...
És eljutottam utam végére. Előre nem, már csak körbenézhetek... Mellettem vagy...
Benned él, lobog, engem melegít, félt, óv, a lelkedben felizzó szeretet...
Válladra hajthatom fejem... *Az Éj vár... Véget ér napom...*

Szeretetre hiába többé nem szomjazom...
Szeretetedben füröszthetem szívem, arcom...
Köszönöm Enzsum... Melletted jó... Akarod? Akarom...
Még tudom, rád mosolygok, és végre, nyugodtan alszom, alhatom...

Hétköznapi áldás az Életről

Szerencsés vagyok

Éneklő fűrés, zongora, fagott, nagybőgő

Szerencsés vagyok. Még eddig elkerült
A halál, még nem kell mondanom: -- azt
Akartuk, hogy így legyen. Még nem maraszt
Az út menti árok. Testemnek, ha kihúlt.
Szerencsés vagyok. Életem élhetem.
Végtére is tettem, amit kell, mindig,
Ha hibáztam is olykor, azt is alig,
Utam, talán, tényleg végigmehetem.

Szerencsés vagyok. Ó, Uram, köszönöm,
Hogy ez útra találhattam, hová még
Kába álmokban gyermekként vezettél,
Mikor szívemben lakott: az öröm.
Szerencsés vagyok, hogy utam nem kell
Egyedül járnom többé, kezemet már
Társam keze fogja, s részem lett immár
Az Égi és a földi szeretet.

Szerencsés vagyok, s remélem, így marad,
Hogy kezéd kezem nem engedi el soha többé,
Hogy így lesz – számomra mindörökké,
Velem marad, kinek szívében szeretet fakadt
Önzetlenül irántam. S szeretni fog,
S nem patikamérlegen mér -- érdemem,
Tetteim szerint. Vajon megérdemlem,
Hogy életem legyen mindegyre jobb?

Szerencsés vagyok. Szívem megőrzi
A boldog napokat, az éveket,
A belőled áradó szeretetet,
Tán nem is tudom Neked megköszönni,
Hogy szerencsés vagyok, értem is dobog
A szíved: szerencsés vagyok, érzem,
Azzá tettél, csak adtál, nem kértem,
S már csak azt szeretném, ha forogni fog

**Még nyelvem, majd az utolsó percben
Kimondani, hogyha így maradna, minden:
Ha nem ereszted el többé kezem,
Ha Veled tölthetem az utolsó napot,
Szeretném érezni akkor is, ugyanígy:
Mennyire szerencsés vagyok...**

,A második titok'   *Harangjáték, hét húrú líra, lant, djembe*

Vízáról, napfényről, lehulló levélről

Vízáról, napfényről, lehulló levélről

Fogok most beszélni, talán verset szőni. Talán elmondhatom,
Mit el nem mondhatok, de most csak azt lásd --
Csak annyit akarok, hogy a levélen megült esőcseppen --,
A napfény csodásan felragyog. Így kelt életre bennem
Már nagyon régen, az érted égő igaz szerelem...

Messze mennék nagyon, mert messze kell mennem,
Talán a Csitári hegyekig, de elmennék, ha bírnam,
Egész a tengerig, és -- itt, vagy ott -- kiáltanám a szélbe,
A hegytetőn, vagy a fjord szélén állva, és tudva, hogy minden hiába,
Ott panasznám Istennek, fel, az égbe, a gyors halált kérve,
Miért lettem megint ennyire árva. Ennyire árva...

És ígértem neki, együtt töltött boldog éveket,

*De nem láttam előre a sorsom, hogy csak idő előtt
Lehulló levél leszek, és szívem fényét,
Mint nem várt eső, elmossa az idő;-- el kellett hagynom,
Hogy akadály ne legyek, s kereshessen mást, kívül még boldog lehet.*

*Talán látni fogsz majd egyszer Te is lehullt levelet,
Melyet utad során meg lehetsz, a földön, s talán
Azon is fog ragyogni egy esőcsepp, és meg is csillan
Rajta a napfény, és talán eszedbe jut, hogy miért nem maradtam,
Miért nem maradhattam melletted, miért tűntem el,
Bennem a halálig égett, az érted érzett igaz szerelem...*

Egy másik gyöngyhalász

kagylókürt, líra, eolhárfa

„A gyöngy, a drágagyöngy...”

Hol a tenger morajlását hallom a sziklák mögül,
S magamban látom a gyönyörű kék vizet,
Fehér habok csapnak a sziklákra köröskörül.

Az igazgyöngy bennem van... És még valami...
És neked adom ezt is, azt is.
Tiéd a gyöngy is, s a szívem is.

A fájdalmaik igazgyönggyé vált szépsége,
A lélek csillogása, és a tiszta, érted érzett szeretet.
A tiéd mindkettő... Neked adom, ha kell...

Tessék. A Tiéd. Vedd!

„A gyöngy, a drága gyöngy...”

Búcsú

Fagott, csemlaló, kisdob

Naponta búcsúzunk napjainktól, a percektől,
A pillanatainktól, magunktól: amit nem, és amit tettünk,
S ha elfeledünk is oly gyakran fontos dolgokat,
Néha sikerül emlékeznünk arra, hogy
Honnan jövünk, merre tartunk, és hová megyünk...

Búcsúzunk a mától, a tegnaptól, a holnapért teszünk,
Néha szerelmekről beszél a szívünk, aztán bánatokról,
Néha sár tapad ránk, s hiába akarjuk, nem tud repülni a lelkünk,
Aztán az Élet mánora részegíti meg érzékeink, s a búcsú
Eszünkbe se jut. Nem foglalkoztat elmúlás, a halálunk...

Azt érezzük, rajta, rajta, menjünk, menjünk! Miénk az ÚT! Az Élet! A diadal!
A mánor, az öröm, a Világ! Mindent lehet, mert minden a miénk.
A vágy, a mosoly, minden, ami szép. A szeretet, a szerelem, a részegítő álomital,
És hisszük, nem ér véget soha, az örök élet, és az öröklét csodáját kiérdemeltük,
Velünk marad a boldogság, bár testünk megöregszik, a lélek marad fiatal...

De belül, valahol elrejtve, mélyen, egy kicsiny zugban, talán nem is a tudatunkban,
Ott leskel az örök halál, az elmúlás gondolat, s ha néha szembenéz velünk,
Mások szenvedését, haláltusáját látván, és nem tudunk segíteni, bármit is teszünk,
Nem tudunk segíteni gyakran még a magunk fájdalmán se, rádöbbenünk,
Hogy csak emberek vagyunk. Bármit hittünk is, az álom szertefoszlik.
Hihetünk, valóban, de csak tiszta szívünkben: s magunkban...

Már tudom, hogy meg fogok halni, de nem akarom, hogy Te is tudd!
Mert hátha tévedek! Hátha mindenki téved!
Talán még nem ért véget a nekem kijelölt út.
És Te, mint Peer-t szerelme, életre ment, életben tart, a halál helyett.
Igen, egyedül Benned, Szerelmem, egyedül Benned, mint Peer: reménykedek...

Szeretném, ha

harangjáték, csengettyűk

Szeretném, ha a világ olyan lenne, mint Te.
Jószívű, kedves, és másokért tevő,
Fáradhatatlanul küzdő, becsületesen élő,
Mindenre figyelő...

Szeretném, ha a gyerekek megtanulnák
Mindazt, amit Te tudsz. Szépen, lassan.
Megőriznék bölcsességed, megértenék, hogy az élet,
Közeledben mindig szép lesz...

Szeretném, ha a lányok, asszonyok, mind megértenék,
Megéreznék, hogy így kell élni, ahogy Te élsz,
Hogy ti, igaz asszonyok, ti őrzitek magatokban a reményt,
Hogy az élet boldog is lehet. Benned, bennetek van a legtisztább szeretet...

Szeretném, ha én is egyszer hasonlóképp gondolkodnék,
Hogy engem is a megbocsátó, mindent látó,
S mégis mindent, minden rosszat megbocsátó szeretet vezessen...
És szíved, ahogy a világot, engem is, magasba emeljen...

Szeretném, ha azt a sok jót, amit lelked önzetlen ad,
Számolatlan, visszakapnád mindenkitől.
Sose kapjál már ezentúl semmi rosszat, ezt kívánom.
Óvjon téged imádságom. Élted legyen boldog álom...

Szeretném, hogy mosolyodat gyakran lássam.
Hogy melletted, mint a szellő, ott lehessenek, láthatatlan.
Szeretném, hogy ha lelkem olyan tiszta tudna lenni, mint a Tiéd.
Megérezném, mint Te érzed, áldást adó Jézus hitét.

Önző ember vagyok, tudom, erre vágyom, ezt akarom:
Azt szeretném, szeress engem. Szeress engem, mint én téged.
Szeretettel.
Szerелеmmel.

Észak és Dél heve

Heinrich Heine emlékezetére (is) *koboz, csengettyűk*

(Ami tiszta, az, gondolom, nemcsak kívülről az,
A lélek, ha megtörhetetlen és megbocsátó,
A halálig vezető úton, és benne a szeretet él, szabad:
Akkor az örök emberi gonoszság sem pusztíthatja el.
Hiszem, hogy rendíthetetlen, és tiszta marad.)

Észak és Dél heve, hidege éget,
Északon a szikrázó hó, vakító, fehér,
Míg Délen a fák buja, haragos zöldje
S a csodálatos tenger kéken él.

A tisztaság ígézet a szemnek szól,
A fagyott világnak fagyott a lelke is,
Tapasztalhattam, hogy lehet hamis és gonosz
Egy iszonytató világot uraló nemezis is.

A fenyő álma bennem is égett,
A megálmodott pálma karcsúsága,
Egy forró ölelés örült vágyakozása
A lehetetlen megkísértése, forró láza.

És a pálma érzékisége is ott volt bennem,
A hévség, a láz, a gyönyör repítő varázsa,
De vágyott a lelkem a messzeségbe,
Remélve, hogy rám vár még valaki. És ő is árva.

Ki rólam álmodik minden éjjel, mint én róla,
Egy életen át, hogy él valahol, tán épp északon, az Igazi.
Átélttem újra és újra, hogy Észak és Dél heve éget,
Hogy a boldogság csak álom marad. Ez jutott, ez az élet.

A vágyott szépség varázsa csak az álmokban létezett,
Észak és Dél minden kinja belülről egyre égetett,
És tudom, a ringató álom és a rideg való nem változik, megmarad,
A lélek szállni akar, ha a test béna lesz is, a szív majd megszakad.

Tudom, a világon kevés a jó, a rossz meg rengeteg,
Túléltem a kínokat, melyeket a sors rám mért, a sokféle szenvedést,
Éreztem, hogy milyen az igaz, milyen a hamis szeretet.
Tudom, az út még hosszú, de hogy mi vár még, nem tudom.
Csak azt tudom, bármerre járok, megteszem, amit az ember megtehet.

Észak és Dél heve, hidege éget,
Északon a szikrázó hó, vakító, fehér,
Míg Délen a fák buja, haragos zöldje
S a csodálatos tenger kéken él.

A tisztaság ígézet a szemnek szól,
A fagyott világnak fagyott a lelke is,
Tapasztalhattam, hogy lehet hamis és gonosz
Egy iszonytató világot uraló nemezis is.

A túlpart látomása

fésű selyempapírban

Gyermekként is mindig mehetnékem volt valahová.
Kerestem valamit, magam sem tudva, mi az.
Jártam a világot, eltanultam másoktól, amit lehetett.
Az Élet forgószélként felkapott, vitt, majd valahol letett.

Bíztam magamban, bíztam másokban, de nem hittem,
Hogy sikerülhet eljutnom oda, hová szívem vágyott, vágyakozott.
S ha elértem néha a célig, mikorra odaértem, az már nem az volt,
Mit lelkem megálmodott. És senki nem mondta soha: Isten hozott.

A gyermekként valaha rég látott délibáb, mi annyira vonzott, hívott,
Megmaradt örök titoknak. Hol van, merre lehet? Oda mely út vezet?
A túlpart látomása, egy másfajta világ csodája, a lehetetlen megkísértése,
Egy ártatlan gyermek álma egész életemen át szívemben égett, égetett.

Ha visszanézek olykor, sok emléket őriz az emlékezet,
De csak az Út van mögöttem. És tudom, az van előttem is.
Az Út, mit végig kell járnom magamnak is. Talán még soká tart
Mire célhoz érek, érhetek. S ha akkor visszanézhetek,
Látni fogom: ott a túlpart. Felette homály, és köd lebeg.

Álmok jóslatai

Tudom, magamról,

*orgona, skót duda
csengettyűk, harangjáték*

Örömódákat ritkán ír az ember,
S boldog versek, csak múltó állapot.
Nem könnyű a Haláltánc motívum
Témája sem. Nap, Hold, a csillagok,

Nappal és éjszaka, látom, mind, hogy ragyog.
Az élet szép és szörnyű arca bennem él,
Megmerülve egy csodavilágban, fájdalmas,
S gyönyörű dallamfutamokat szór szerteszét,

S velük él fényben és árnyékban
-- Csengettyűk szólnak és zsongító harangjáték --
A lelkem. Érzésekben, forró s hideg lázban,
Nappal és éjjel, nyárban és télben. Ám dalként is Hozzád szállnék.

Tudom, nem könnyű engem szeretni, mert költő vagyok.
Hogy jó-e, vagy rossz? Majdnem mindegy. De költő vagyok:
Szikrázó, izzó vágygal, keserű magánnyal. A szerelmes verseim szépek lettek,
Hisz rólad szóltak, hozzád beszéltek. Mind.

Tudom, magamról, gyakran zenében, színekben, versekben élek,
Eléget a kín. S ez néked kevés. Te csak a hallott szót érted.
Bár ott suhog melletted éjjel is, nappal is
A verseimbe költözött szerelmem. S hozzád beszél a szív és a lélek.

(2008-12-30)

Eső

beszélő dob, zongora, hárfa

Sártengerré váltak az utak,
A rét helyén tó keletkezett,
Az eső csak ömlött, rengeteg,
A vízen úsztak néma vadludak.

Mikor már csak víz volt mindenütt,
A házak is álltak víz alatt,
S összedőltek persze a falak,
Az ég egyszerre csak kiderült.

A jósdá megint üresen állt,
Mint mikor a jósnőt megölték,
S bár megjósolta az új jöttét,
Nem kerülhette el a halált.

A gőzben az álmok maguk
Maradtak, az élet, a halál
A jósdában csak jóslásra vár,
De most mind-mind békésen aludt.

Álmaim furcsa jóslatai
Kétértelműen szóltak
A világról, a jósnak
A jövőbe látó álmai

Megint egy vízözönt idéztek,
Mely az asszonyok sírásáról
Szól majd, mint az eső a mából,
Mi épp a jövőnek vet véget.

Fentről, a toronyból

konga, gong sorozat, nagydob

Alcím: Álom Na'Conxypan álom

Fentről, a toronyból látni jól a várost,
De ahhoz, hogy ismerd, a piacát kell járnod,
Ott mindent megvehetsz, mire szükséged van,
De vajon tényleg szükséged van megkapni mindent?
Hány embert ismerek, kinek mindene megvan.
És nem tud örülni, mégsem. Ami van, az kevés neki,
Ez nem a – még nem elég -- belső küldetése.
Nem a meg nem kapott szeretetvágy reménylése,
Nem a rabláncra vert rab – mégis! -- reménye,
A lehetetlent legyőzni akarás kísérlete,
És a lehetetlen megkísértése...

Talán mindenkinek megvan a maga tornya, honnan alátekinthet
A városra, de magára is. És ráismerhet minden fényre és árnyékra,
Mintha tükörbe nézne, és láthatná, mi kell, neki!
Én csak, -- ha tényleg létezem! -- apró pont vagyok,
Ha fentről nézem a sorsom, az életem, a tetteim,
S a mindezt mozgóató vágyaim. Vagy talán csak sorköz vagyok
Egy előre megírt műben, a két végpont között,
A két – talán igazi – ellentét közé egy véletlen folytán,
Hogy odakerültem. Az Élet és a Halál között -- az ajtó fuvallata.
És ott, ahol voltam, hallgattam az okosakat. Mindig a Bölcsék szavát figyelve...

Gyakran gondoltam arra, hogy álom ez az egész.
Hogy a létet, csak én találtam ki, de inkább mások,
Kik akarták, hogy higgyem ezt az egész Létezést.
Hogy a toronyban élve, nem érzem igazán az örömet,
Mi az egész életnek célja és szépsége,
Hogy ereszkedjek alá, a város piacára,
És adjam és vegyem mindazt, miről hiszem, hogy kell nekem.
És higgyem, hogy az csak nekem kell, az a sok-sok csecsebecse,
Csak az enyém lehet. Egyedül csak az enyém.
És gyakran hiába keresem magam, mert sehol nem lelem...
Csak jó lenne hinni, hogy valóban létezem, hogy fontos a létem, az életem...

Az öröm hangjai nem jutnak el hozzám,
S a belső örömöm nem jut másokhoz el...
Az ég kékjén néha, egy galambfehér felhő szálldos,
A szélről hol erre, hol arra űzve felborzolt tollakkal elrepül...
Fentről, a toronyból látni jól a várost,
De a városból csak látni a tornyot, de nem lehet látni,
Hogy ki van a toronyban, belül, legbelül...

Ha hinnék a mesében, a legkisebb lennék. Nem azért, hogy győzzek.
Csak, mert tény: annak születtem, valóban az vagyok.
Szeretném egyszer akkor igazán megülni a mesebeli táltost.
Hogy fentről, igazán, jól lássam magam,
Hogy ki is vagyok, úgy, igazán. Valóban lássam magam, s a várost...

(2008-12-30)

Látomások

pánsíp, szitár, furulya

Fából készült utcák, fából készült házak,
Fából a kerítés, magas cölöpökből,
Kopog az utca a rengeteg cipőtől,
A kerítések fölé felnyúlnak az ágak,
De nyoma sincs sehol egy dalos madárnak.

Az emberek mennek, sürgetősen járnak,
A boltok előtt ugyan néha meg-megállnak,
De hiába próbálok beszélgetni velük,
Eltolnak maguktól, s bár búcsút int kezük,
Elnyelik őket mindenütt a házak.

Fából van itt minden, minden, minden fából,
Fakutyák, falovak, favilla fatálon,
Fából van a templom, s fából készült hidak
Alatt fából összeácsolt álló patak.
Egy fafejű vőlegény szíve éppen lángol,
A menyasszony fején facsipkéjű fátyol.

(2008-12-22)

Vonzódások

xilofon, havasi kürt, flóta

Az égen még néhány csillag, s a Hold,
A negyednyi Hold a ház sarkánál,
A felhők közt jár, betegen, sárgán

A lámpa mellett, mely miattam ég csak,
Hogy, mert gyengén látok, valamit lássak,
S mind a kettő egyforma gyenge fényt ad.

A lámpa fényköre bogarakat vonz.
A cseresznyefán egy madár álldogál
Vagy ülve alszik, s a reggelre vár,

De soká kell várnia. Éjfélre jár.
A bogarak körtáncot lejtene
S ha egy-egy lehull is, megperzselődve,

Újabb és újabb jön egyre, rengeteg.
Nem tudnak ellenállni a fénynek,
Aztán megjelennek a denevérek.

Néhány éjféli pille még ellebeg.
A lámpa körül pókfonalak szöve.
Már néhány perc alatt gyakran megremeg.

Múltak az órák, s hogy jöjjön a reggel,
Azt vártam. A Hold és a lámpa fénylett,
Egyik a házon, másik az égen égett.

Aztán eltűntek mind a csillagok.
Mielőtt eltűnt, a ház felett járt
A Hold, s kioltottam én is a lámpát.

**Elfogyott már a bor, az illatos kenyér,
A parázsnak is vége, csak a hamu maradt.
A hajnal színeivel feltámadt a szél,
S a kékké vált égen megjelent a Nap.**

**...Szeretem az ilyen csöndes éjszakákat,
Végigülve, álmodozva, gyakran hajnalig,
Hallgatva a csönd hangjait,
Vagy beszélgetéssel mulatva az időt,
Várva a napfelkeltét, mikor az árnyak
Továtűnnek, s megszólalnak, dalba kezdenek,
Egymás szavába is belevágnak,
A szívemnek oly kedves énekes madarak.**

(2008-12-22)

Az én bánatom

fuvola

**Az én bánatom csak nekem fáj, tudom,
Ahogy a tiéd, csak neked. Éljük
Az életet, úgy, miként lehet. Szívünk
Néha örömet élt át, sokszor bizony
Meg fájdalmakat. Emberként a vágy
Csak annyi volt, hogy a másiknak jó
Legyen. Magunkért nem szóltunk. A szó
Bennünk maradt eltemetve. Fény és árny
Közt éltük le életünk. Nem törődött
Igazából senki sem velünk. Mindent
Feláldoztunk, hisz Jézus is így tett,
S hittük: így helyes. Vezeklőruhát öltött
A lelkünk. Értelmet nyert szenvedésünk...**

**Én ma már tudom, hogy nem kellett volna
Magamat feláldozni. Lett volna
Más megoldás is, csak nem találtam meg
Akkor. Engem is segített volna a szeretet...**

(2008-10-26)

Rózsák a kertben.

Rózsabokor a ház sarkánál.

Rózsák Enzsü kertjéből.

A második füzet

A MÁSIK PART
EGY MÁSIK VILÁG

Dalok, vagy más formátlan műfajok

***/Egy „igaz” szerelem, versekben/
Az igazság arcai és álarcái***

Találkozásunk

nepáli éneklő edény, tilinkó

Egy májusi nap volt, meleg tikkasztó,
a szél alig segített, hogy kibír hassuk
a forróság fojtogatását.
Megláttuk egymást, s szemedben égett
a kíváncsiság. Kezet fogtunk és édes puhaság
áradt tenyeredből tenyerembe,
s akkor, először, belenéztem mosolygó szemedbe.

S te unszoltál, beszéljünk még, s nekem
elakadt folyton a hangom.
-- Régóta éltem már egyedül, szégyelltem magam,
hogy kinyissam a lelkem, alig hittem,
hogy rám még kíváncsi lehet egy nő,
egy másik ember. -- És Te nem engedted,
hogy visszazárjam magamba magam.

És találkoztunk, ahogy Te akartad. Mutattam könyveim.
Verseim. Szavaltam őket, olvastam neked,
hogy érezd meg Te is, miként látom, élem át
az életemet. Bohóckodtam, tréfálkoztam,
csak hogy kedvedet leld egy annyit meggyötört,
megkínzott gyermeklelkű férfiban, kit te választottál társnak,
fénynek, tűznek, lángnak, hogy mellette te is boldog lehess!

Ó, veled

vietnámi Béka anya, Béka apa, harmonika

**Ó, veled könnyű volt,
mert ugyanaz a láz,
az együtt repülő vágy
vitt a csillagokig.**

**Minden éjszakánk,
egyik a másik után,
mindig szebb lett,
mint az előző volt.**

**Ölekezéseink,
az emberben fellelhető
csak remélt végtelenig
vitték a szívünket.**

**Egymásnak adtuk,
egymástól kaptuk
a boldogság mámorát,
tovább, tovább, tovább...**

A zongoraszéken

zongora

A zongoraszéken ülve, háttal a zongorádnak dűlve,
csendben elnéztelek sokszor, ahogy játszol a számítógépen.
És örültem, hogy ott lehetek veled, annak örültem, hogy boldog vagy,
és nézhetlek, s az örömdben, hajadban, arcodban, kezedben egyedül, -- csak én!
ott, a zongoraszéken, gyönyörködhetek.

Az egyik legszebb emlék életemben

kürt, nagybőgő

Az egyik legszebb emlék életemben, mikor a villamosra szálltam,
s Te a járdán állva integettél, s visszafogtad kutyád, s magad,
hogy ne rohanj utánam. Jöttél volna, s alig vártad, hogy másnap legyen,
s újra láthass...

Minden perced, mit velem tölthetsz, érezted örömmek, csodának...

Soha véget nem érő Boldogságnak...

Velem lettél volna mindig, úgy érezted, mindörökké én leszek a társad...

De ma már csak én szeretném, hogy fogadj vissza, szeress ismét,
fogadj vissza társnak...

A mámor órái

Engedd!

klarinét, gong sorozat, csőrös fuvola

Engedd, hogy Veled éljem az életem,
hogy közösen éljük, mi hátra van még,
ígérem, s tudom, hogy így lesz.
Boldog leszel velem, mint az összetartozó fény és az árnyék.

Engedd, hogy mosolygó szemedben
gyönyörködhessek, hogy hajad megsimogassam,
hogy apró lépteidhez lépésem hozzáigazítsam,
hogy találkozzék lelkeddel újra a lelkem.

Hogy tetőablakodon át nézhessem éjjelente újra az eget,
a napot, felhőket, s a csillagokat,
hogy veled hallgathassam a szél zúgását,
melletted élhessem át, boldogan, a veled csodálatos nappalokat.

Csak annyit kérek Tőled, mit magadtól tudsz adni, azt add!
--Hisz nem hoztam le néked a csillagokat! --,
pedig megígértem, többször, tudom. Te nem ígértél semmit,
de magadtól teszed szebbé, hogy velem élsz, a közös nappalokat.

Engedd, hogy élhessek veled.
Hogy szerelmem fénylő melegével melengethessem a kezed, a Szíved.
Hogy újra érezzem a Benned lakozó,
de e világból elvágódó szereteted.

Csillagok közt: Mérleg és Iker

csempaló

Oly forró október csapott le ránk,
Hogy nyomába sem érhetett ez évben
A legforróbb hónap, a májusi vágy,
Azt éreztük – októberben --, a Nap tüzel az égen.

De lehet, hogy csak engem égetett
Egy álom, mely nem tudott megszületni,
Vajúdtam, mint a hegyek -- a lelkem, hogy szenvedett! --,
Hogy kimondhassam: akarlak szeretni!

Akkor is, ha benned nem gyúl szikra,
Ha meg sem nyílik a szerelem titka
Soha benned. Csak ésszel érted meg,
Hogy nem tudod érteni szerelmemet.

S mire kimondhattam volna: szeretlek,
Vége lett e forró októbernek.

Gyönyörű zeneszó

*hárfa, fagott, hegedű, török Davul
csembaló*

Ha csókolsz, az érzékiség ezerféle fénye
Szikrázik föl bennem egyszerre, együtt és
Külön-külön, simogató ébenfeketére
Elefántcsont-fehér vált át mély tengerkékre,
Hogy aztán ablakodon valóban a hold sárga fénye
Villanjon be a felhők között, körülöttünk
Föld és az ég, zöld és a kék mély tüze és békessége;
Arcunk körül arany szárnnal izzó lepkék zizegése.
Apró lángok melegsége hullámszik föl karjaid közt –
A világ összes színe, fénye itt van bennünk,
És közöttünk az Aranyhíd, mi összeköt
Testet, szerelmet, boldog lelket,
Években, évszázadokban sem mérhető időt,
A boldogság le nem írható, de lelkünkben érezhető,
Mindent megszépítő hihetetlen csodáját –
Mégis sürgetem, de vissza is tartanám az órákat, perceket,
Szomjazva egyre csókok, szerelmed, éjszaka és nappal,
Azért öllelek gyengéden és annyira vadul –
A sürgető halál tesz önzővé, mohóvá
Ölelkezéseink forró gyönyörében
-- Férfi büszkeségem odaadásodtól megittasul,
Azért öllelek vágyaim egyre izzóbb megújulásával,
Mert belőled is a vágy üzen, tested testemnek.
Gyönyörű zeneszó hallatszik az éjszakában:
Én hallok minden éjszaka: a Szerelem dala szól
Kettőnk örömeiben, s ettől a Világ, kettőnk világa
Mindegyre szebb lesz. A csillagokból is zene szól.

Szeretem

hegedű, zongora, triangulum, csengettyűk

Szeretem, mikor az utca túloldaláról átintegetsz,
S apró lépteiddel felém sietsz, és látom, kezed
Megigazítja sáladat, hogy csinos légy, ahogy
Egy szerelmes nő a legszebb énjét akarja mutatni
Annak, kit boldoggá akar tenni.

Szeretem, mikor szemed kutatva néz szemembe,
Hogy jó-e amit tesz érettem, nekem, miattam,
Illatot, örömet, zenét és színeket, virágot
Varázsol körém. Karodba zársz, csöndben és dalban,
Minden pillanatban vigyázol rám.

Szeretem, mikor ajkad csókra nyújtod és behunyt szemed is
Vágyról beszél, s érzem, hogy jó neked, hogy átölelsz,
És boldog vagyok, hogy csak enyém vagy, szép világod
Elém tárod, elfogadsz, és azt akarod, hogy együtt
Éljünk szerelemmel, boldogan.

Szeretem, mikor alszol, s karomba hajtod a fejed.
Tested megadóan hozzám simul, kezembe rejtéd kezéd.
Ölembe bújsz, mint apró kismadár; az álarc, mi volt, lehull.
Szeretem, mikor rájövök naponta, hogy mekkora
Öröm is, hogy téged szerethetlek.

A fájdalom ideje

A lányaidnak

harmonika, gitár, cintányér

**Mit kerestek?
Boldogságot.
S mit találtok?
.....**

**Álomvölgyben szárnyas lovak felrepülnek és leszállnak
Lila, fénylő levelek közt fehér pára szép lelketek,
Felpattantok ló hátára s a gyönyör szó hallatára
Csodahárfa halk szavára gyönyörűen énekeltek
Minden éjjel, minden hajnal tele is van fénnel, hanggal,
Minden izzik tibennetek, minden táncol, vibrál, libeg.**

**Mit kerestek?
Mit találtok?
.....
Azt mondjátok: boldogságot.**

**Vajon mindig igaz a szó? Vajon szürke e a fakó?
Vajon tényleg felrepültök? Vajon tényleg repül a ló?**

Szösszenet I.

szaxofon

Végre kiderült, hogy te is ember vagy: nem tanulsz a hibáidból.

Szösszenet II.

tuba

A nem jól kezelt konfliktus beteggé tehet.
Az áttétek, áttételek bennem, mint a rák, megesznek...
Kézzrátétellel az ilyen bajok, a szív bajai nem gyógyíthatók.

„Szösszenet III.”

szaxofon, tuba, klarinét, kisdob

„Irónia-országból” keltezve

Neked nem kell a szerelmem?
Elég, ha csak parázslék a láng?
Mebántottál, és én megbántódtam,
S talán ellobban végleg a vágy,
Nem kell szeretni többé?
Nem kell repülni, nem kell a szárny?
A lélek csak tapodjon a sárban,
S a testnek elég a paplanos ágy.
Az ölelkezés nekem csak akkor öröm,
Ha belülről éget érted a vágy,
Ha azt érzem, szeret a szíved,
S benned is gyullad a szerelmi láng.

De, ha nem kell szívem, ölelkezzünk?
S én elnémulok...
Talán ez kell neked, mozgó, lélegző,
Élvezetet nyújtó, de lélektelen tárgy?
Tudom, te sokkal realisabban nézed
Ezt a sz... világot,
Miben alig találász
Az emberi lélekben fénylő szépet,
Oly embert, ki téged imádott.
De itt voltam én, neked születtem,
Megjártam a poklot,
Hogy hozzád érkezhessen,
S te furcsa ámulattal
Kételkedve nézted,
Hogy vajon mit akarok?
Mért szeretlek téged?

Mebántottál, és én megbántódtam.
Múlatom az időt már csak,
Fel kell fognom végre,
Nem kellett nekem társnak,
S elmúlatom az időt, veled,
Hiszen ezt akarod.

Gyöngéd kézzel szemeimet eltakarod,
S mit megláttam egykor szemed mélyén,
Egy boldog álmot, egy szép világot ,
Nekem, hogy nem, talán másnak
Nagy örömmel odaadod.

Mire vagyok? Mire még jó?
Minek nekem égi szárnyak?
Mért akarjak veled együtt
Nekivágni a világnak?
Mért akartam felvállalni
Minden gondod, minden bajod,
Mért akartam a tengeren,
Az életen veled együtt
Áthajózni, a halálig...
Mikor te ezt nem akarod.

Ó, az ember gyakran nem is tudja,
Mit, hol rontott el!
Talán rádöbbenés arra,
Nem elég, ha csak szeretkezel.
A léleknek lélek kell, s a boldogságban
Csak társ lehet boldog a társsal.
Tudhatnád már te is, mint én,
A szerelemben a két szív egyszerre dobban...
Csönd van bennem. A boldogság elillan...

Magamat bántom, helyetted teszem,
Nem ér sokat az életem.
Te bennem élsz, én benned élek,
Azt álmodom, hogy eggyé lesz
A testeinkben álmodó, s egyet akaró lélek,
És a szerelem, a mindenható, talán
Boldoggá varázsol még minket...

Megbántódtam, pedig hát csak annyi történt,
Hogy eddig nem vettem észre,
Hogy a Világ elviharzott mellettem, és végleg,
Elsodort... az útszéltre.
Hiába szeretlek, mint a régi,
Igaz lovagok tehették, tiszta szívvel.
Egyedül maradtam, bennem égő forró lázzal,
Egy kőbe zárt, csak érted nyíló kardvirággal,
A Szerellemmel....

Talán nem is bántottál,
Csak én bántom magam.
Hiába csókoltál meg, észre vetted?
Én is észrevettem; herceg nem lettem!
És nincs is lovam...

Maradtam, ami voltam,
Egy – csak emberi nyelvet értő –
Mocsárban rejtező csúf varangy.
Az egész csak ennyi.
Érthető, hogy nem tudsz szeretni.

És megcsókolni egy ilyent,
Hogy emberré váljék,
Csak a mesékben szabad.

Egy – talán nem is igazán jó – vers

kínai gong, japán Taiko dob

Alcím: Sorok „Irónia országból”

Általad, rajtad átszűrődve
Vagyok az, ki lettem,
Kapaszkodom még mindig a szeretetbe,
Mit én sugározok szüntelen feléd,
S tőled várom, hogy úgy szeress, ahogy én.
Te csak annyit teszel, hogy elfogadsz és élvezed,
Sütkérezel lényem melegében,
De nem érzed át az érzéseim,
Nem érted a lényegét.

Elküldesz magadtól, hogy lásd,
Tényleg szeretnéd e csodát, hogy ne magad élj,
Hanem velem!
S én nem kérem már, hogy soká tartson az életem,
Nem élni akarok, egyedül,
Míg te nélkülem akarod élni az életed – úgy –, hogy azért
Maradjak meg neked!

Élvezhesd szerelmes szívem
És vérem lüktetését sok-sok éjszaka,
De, hogy te is szeretsz, nem mondod ki soha.

Én nem toll vagyok –, hogy írj velem
boldogságról a szívednek, s letedd,
csak úgy, mint egy néha használt tárgyat.
Hogy csak a kedvedért melegítsem az ágyad.
-- Én nem madár vagyok, hogy énekeljek
apró magokért neked,
ki, ha nem kell, hess! Csak annyit mondasz,
s elrepül az iszonytató vakvilágba,
honnan visszatér majd újra, ha hívod
szép szó – eleséggel.
De nem szívvel, s szeretettel,
a boldogság reménnyel.

S én röpködhethnék, ahogy te kívánod,
Hozhatnám, vihetném a szerelem-virágot.
De tudom, csak járhatok ablakod alatt,
Mikor arra jár megint az alkonyat.

De hidd el, nem kell nekem
Ha madárnak is nézel, semmi jó, kövér falat.
Hisz énekelni csak neked szeretek,
énekelni csak érted tudok,
s bár életedben, mint egy diák,
úgy látszik, a vizsgán elbukok,
mégsem vagyok madár, csak egy ember, egy szerelmes férfi,
ki, mindegyre csak azt nézi,
hogy neked legyen minden, minden jó.

S talán az is igaz, hogy szürke életű, csúf lelkű
ember vagyok, ki csak járatja a száját,
s neked a legszebb, igaz szó is, tőlem!, semmitmondó.
De, tényleg nem vagyok madár,
bár szívből lennék a hozzád betévedő
boldogság madara –
de így csak én vagyok a Világ legbutább számara.

Félek, és nem akarom tudni az okát,
Ezért játszom oly gyakran a bambát, ostobát.
Csak látnod kéne végre az igazat,
Hogy végül se én, se te,
Egyedül ne maradj...

A mámor órái után

Az álmok

eolhárfa

Az álmok, ha jók, csak éjszaka azok,
Ezt megtanultam melletted, szívem.
Te voltál szerelmem, te voltál mindenem.
Örömittas szívvel álmodoztam rólad,
Álmaim, bár fényedtől ragyogtak, s rólad áradoztak --,
Agyonverted őket, Te, és a józan nappalok.

Igazi

csörgő, cintányér, triangulum, tárogató

**Igazi boldogság nem is létezik,
Csak álmok szövevénye az agyban,
Csak egy sóhajtás az élet, és halkan
Elmegyünk, a végső pillanatban.**

**Igazi boldogság nem is létezik,
Hittem benned, hogy érted érdemes
Tenni, küzdeni, téged szeretni,
Ennél nincs nagyobb, ennél nincs nemesb**

**Igazi boldogság nem is létezik.
Hogy kézen fogtál, és adtad szívedet,
Azt hittem ez lesz a legszentebb csoda,
Hogy veled élhetek, s érted élhetek.**

**Igazi boldogság nem is létezik,
Kezed, a szemed, a szíved, a szád,
Mind másképp beszél, és engem aláz...
Igazi boldogság nem is létezik.**

**Igazi boldogság nem is létezik.
A szemed azt mondta: csak engem szeretsz.
A kezed azt, hogy ölelnünk jó.
A szíved azt, hogy boldog vagy velem.
A szád, a szád! Az csak rajtam nevet.**

**Igazi boldogság nem létezik,
És boldogság sincs, csak alantas játék
Egy másik emberrel, egy másik szívvel...**

**A halál néz velem most farkasszemet.
Igazi boldogság nem is létezik.**

**Igazi boldogság nem is létezik,
Csak álmok szövevénye az agyban,
Csak egy sóhajtás az élet, és halkan
Elmegyünk a végső pillanatban.**

Szerettem volna

tam-tam, konga, pergődob

Szerettem volna hozzád tartozni.
Szerettem volna, ha hozzám tartozol.
Hogy az élet többé ne legyen pokol.
Ne legyek többé levetett holmi.

Mire jó, s minek? Kinek kell? Senkinek?
Leforráztál, s lehűtöttél egyszerre,
Nem vagyok méltó a szeretetedre.
Nem érzel irántam semmit. A szíved

Hideg. Te is csak elfogadod a jót,
Megtartod, és nem adsz érte semmit,
Csak nézed, kíváncsian, hogy szenvedek.

Úgy teszel, mint aki nem érti a szót,
Egy hamiskártyás, ki mindent elvitt,
Csaló. S jottányit sem törődik veled.

Vettem

fésű selyempapírban

Vettem neked kenyeret, cigit, tejet,
hátha erre jársz,
de tudtam, hogy hozzám többé
el sosem találsz.

Mégis: azt hiszem, mindig várni foglak,
tejjel, kenyérrel,
s mert érted élek csupán ,
várlak önmagammal.

Örök reménnyel.
Nappal és éjjel.

Fáj az élet

gordonka, zongora

-- Fáj az élet. Fáj, hogy nélküled kell élnem.
Fáj, hogy nincs otthonom. Fáj, hogy nem szeretsz.
Fáj, hogy az életem neked csak játék, s azon gondolkozol,
Hogy nekem megbocsáss? – Van-e még Remény? --
-- Hogy folytatod-e velem, vagy végleg elzavarsz magadtól,
Hogy tudsz-e szeretni még, vagy ennyi elég volt neked,
S maradjon meg – talán – mindkettőnknek a szép, vagy csúf emlék
E csodás kapcsolatról? -- *Hallgat bennem a Remény.* --
Merre a Remény?

-- Én mindig szeretetre vágytam, egész életemben,
És anyámon kívül talán igazán nem szeretett senki, csak hittem, hogy Te!
Nálad véltem megtalálni ezt a csodát, hogy Te, engem, magamért szeretsz!
Jó volt ezt hinni, mikor esténként oly forrón ölelsz.
Nálad is találtam meg – hittem -- otthonom! Ott éltünk „boldogon”...
Egy „öregedő lány, és egy öreglegény.
Lehattunk volna az örök, boldog pár, de eggyé nem válhattunk mégsem,
Hisz mi voltunk együtt a szerelem, a tenger élete: a dagály és az apály.
Merre a Remény? Merre a Remény?

A Világ hajótöröttjei

Sajnálom – mi is marad(t)?

kagylókürt, okarina

Sajnálom, hogy nem tudtad értékelni, hogy melletted álltam,
Hogy ennyire mélyen éreztem irántad. Sokféle voltál, s én szerettelek.
Benned nem szökkent virágba a mag. Szíved nem gyúlt lángra, a szeretet,
Ha volt is, szép csöndben, elapadt, és szerelmem viszonzatlan maradt.

Magam maradtam a kék madárral, próbálgatom törött szárnyam,
Repülnék a felhők közé, lelkemmel követve az időtlen időt...
Még sok más vers fog születni rólad, lehet,
Sokáig múzsám maradsz, szeretni foglak, szerelemmel. Talán, amíg csak
élek. És szenvedek.

És lehet, nem így lesz mégsem. Hogy ennyire akartalak, az lett a vétkem.
Olykor, talán, levelet is fogok írni Neked, de sem ezeket, sem a verseket,
Nem fogom többé elküldeni, megmutatni, elszavalni. Hiszen már minek?
Lehet, hogy évek múlva rájössz, hogy mit is vesztettél, hogy mekkorát
hibáztál.

De már öreg vagyok. Az élet számomra kiméretett.
Neked szeretkezéseink
Csak a test kielégülése, míg nekem a szerelem beteljesülése volt.
Fölizzottam, mint délről jött szél, ha virágok közt napfényt csókolt.
Nem hittem, hogy valaha is megérinthet ilyen nagy Szerelem.
S most nem hiszem, hogy valaha is még egyszer meglelem...

Tudom

éneklő fűrészes, résdob (beszélő dob)

**Tudom, hogy ez a te lakásod.
Tudom, hogy megoszthatod, akivel akarsz.
Örülök, hogy befogadtál engem.
Legyen meg a te akaratod.**

**Én tudom, hogy mi a különbség a gyengeség,
És a gyöngédség között,
Hogy, amit éltél, élsz, és élni fogsz, az a te életed,
A te múltad, és majd olyan jövőd,
Amit és amennyit el akarsz fogadni,
Hogy neked még jó legyen.**

**E világban vajon az én világom,
Kell-e, vagy csupán a végzetem
Hozott e falak közé, egy majdnem véletlen...
A gyerekekre sem haragszom, ha letagadják,
Vagy megtagadják az igazat, ha félnek,
Akkor vajon miért haragudjak rád?**

**A te életed szebb volt, mint az enyém,
Az enyém torzó, félbehagyott maradt.
Most még együtt vagyunk, köszönöm,
De együtt már nem talál minket holnap a Nap.**

Annyi ember

csimpolya

**Annyi ember hagyott már cserben eddig apróbb vagy nagyobb előnyökért,
Hogy már csodálkoztam volna, ha nem teszed meg te is ugyanezt.
Hogy nem vállalsz föl, mint a jelened részét: a jövőt tagadod meg!
A férjed szeretted valaha, tán ma is őrzöl belőle szép emlékeket,
Hogy visszafordulsz felé? Nem hiszem, bár lehet. Nekem sose mondtad,
hogy szeretsz.**

Volt

hárfa

**Volt, mikor a pincékben éltem,
Hol a szegénység vert tanyát,
Volt, mikor a tetőtérben,
És élveztem a Nap sugarát...**

Mennyire szeretném

viola da gamba, csembaló

**Mennyire szeretném, hogy hangosan dobbanjon meg
Szíved az örömtől, hogy engem látsz, láthatsz újra.
Egy véletlen találkozás egy árnyas parkban,
hova épp akkor jönnél Te, s öreg kutyád,
s az örömtől arcod kipirosodna, s felizzana
mosolygó szemedben a régi vágy, mely nekem szólt
mindig, azelőtt, míg el nem szöktél előlem, s magad elől,
egy benned kitalált, s remélt szerelem
után...**

**Mennyire szeretném, ha újra szeretnél, s akarnád
velem megélni a boldogság csodáját,
hogy kezed nyújtsad, s csókra az ajkad,
hogy örülj nekem. Hogy nevetésed újra halljam,
hogy mosolygó szemed szemembe nézzen,
s halljam, belül: engem szeress! Hang nélkül is
ezt üzenjed, s megleld bennem a szerelmed.
Mennyire szeretném, hogy értem dobbanjon meg újra és újra
szíved...**

Te hamar

harmonika, fuvola

**Te hamar fogsz vigasztalódní,
Neked csak egy porszem vagyok.**

**Neked nem is kell vigasztalódnod,
Már azt se tudod, hogy ki vagyok.**

Versek a múltból -- versek a jövőnek

Ott maradt

tambura, okarina

Sorok „Iróniából”.

Ott maradt a szívem, nálad,
és a lelkem, láthatatlan,
ott vagyok, és ott fortyogok,
tele tűzzel, izzó katlan,
minden más volt, nem is oly rég,
kisöpörted, eltüntetted, illatom, és minden nyomom,
nem maradtam más, csak emlék...

Talán egyszer, talán benned, a szívedben,
önmagadban fellelhetsz majd,
mint egy csodát, -- álmot, talányt, --
mint kis banánt, mit ültettem, csak Tenéked! --
s ha megterem, pár év múlva,
– sokáig várt! -- áldott napon. –
eszedbe jut, én ültettem,
s vele együtt, önmagam is
neked hagytam,
mindörökre neked hagyom.
Neked hagytam, neked éltem,
csak miattad, csak éretted,
csak Teérted éltem. Égtem.

Talán egyszer eszedbe jut, mi is voltam, ott, melletted,
én hoztam el a szerelmet...
És Te elhajtottál onnan: hess, el innen!
te *fekete-fehér*, csúf kis fecske --
és én mentem, ezt akartad,
a szívedet eltakartad,
nem kelletttem,

neked többé nem adhattam
a szerelmem.

Csak a lelkem és a szívem
maradt mindörökre nálad,
hisz kezedbe adtam sorsom, a kezedbe!
és te könnyen összefogtad, és bedobtad,
a sarokban állt szemetesbe.
Én meg elköltöztem tőled,
nem is messze, s mégis messze --
őrületbe? Az egekbe?
Ott vagyok: a szemetesbe...

A lehangolódott zongora

egy felhangolt zongora és egy lehangolódott zongora

A lehangolódott zongorád mellé gyakran ültem,
hogy eljártsszam neked szívem legszebb dalát,
hogy szerelmem megvalljam újra és újra,
hogy zenémmel daloljam el, milyen jó veled élni,
érezzük együtt át, mit tőled kapok, e gyönyörű csodát.

De míg fönt csodásan szóltak a magas hangok,
alant, a mélyben, nem azt hallottuk, minek szólnia kell,
és rácaffolt újra és újra az akart hangra, falsul szólt, a lelkemből kelt
gyönyörű rapszódia. És nem azt hallottam, mit hallani kell! Nem volt harmónia,
csak szánsalmasan szomorú hang felelt, elborzasztó és lélektelen.

Hányszor ígérted, hogy felhangoltatod, míg együtt éltünk
boldog otthonunkban, hova hazavártál, és én siettem haza, hozzád,
hogy átöleljelek, magamhoz húzhassalak. S Te mellemhez hajtottad fejed,
és még jobban hátradőltél, hogy belém bújhass, hogy érezhesselek.
És ilyenkor megállt az élet, megállt e pillanat, megállt fönt a Nap.

És gyönyörködtünk egymásban, a megtalált szeretetben.
És azt hittem, életünk végéig kitart e csoda: boldogan, békében,
együtt, szeretetben, és a bennem muzsikáló szerelemmel
valóban boldoggá teszem az életed. És sokáig volt így. De aztán vége lett.
Fogolynak érezted magad, kit megfojt e bennem hatalmassá nőtt szeretet.

És most az utcákat járom, hogy messze menjek, hogy ne zavarjalak,
hogy elfelejtsem a nevem, hogy elveszítsem magam, hogy ne rohanjak vissza hozzád,
hogy tévedjek el a nagyvilágban, hogy némuljon el szavam.
És levágnám mindkét kezem, hogy többé ne akarjak Neked zongorázni,
de szívem egyre csak dúdolja, hogy lelkem megölje, azt a rapszodiát.

Senkinek

eolhárfa

Senkinek se fáj, és senki sem törődik velem,
senkit sem érdekel, hogy így, ennyire elbántál
velem.
Téged legkevésbé, és tudom, rettentően unnád,
ha tudnád,
hogy még mindig álmodok veled.

Hogy álmaimat a boldogságról,
egyedül --csak Neked --
tudom
magamban
elmondani.

Tudom

harangjáték

Alcím: Mint egy libikóka

**Tudom, hogy tudod, hogy várom, hogy keress!
Tudod, hogy mennyire akarom: engem szeress!
Szerelmem találjon szerelmet Tebenned,
Hadd ölelje lelkem újra a lelked,
Mosolygó szemed láthassam örökké.
Gyere vissza hozzám, s el ne hagyj soha többé!**

Már csak magamnak

Azt érzem

oboa, brácsa, zongora

Azt érzem: öreggé lettem, meghal minden szerelmes vágyam.
És a lelkem változást akar.
Neked akartam élni, örömet szerezni,
S közben elvesztettem magam.

Játékot játszottál. Neked, hitted: szabad.
Vállat vonva fordultál el tőlem, mutattad hátadat.
Még egyre kergetted vágyaidat,
S közben elvesztetted régi önmagad.

Csak magad akartad érzéseimmel felcicomázni.
Neked más, egy erős, igazi férfi kell!
Aki téged tud örömmel megalázni,
Ki után te futhatsz, míg ő csak kinevet, olyan férfi, bárki,

Ki téged orrodnál fogva vezet, és téged viszonzva nem, sőt, egyáltalán nem,
Egy csöppet sem szeret. De te magadban csak iránta érzed a nagy, forró lázat.
Az annyira akart szerelmet, neki akartad adni mindenedet, öled, szíved, szádat.
És kergettél egy, csak magad látta, ám nem létező árnyat.

Az egyetlen vágyam

csengettyűk, észak-indiai Madga (dob)

Egy új „Álom Na'Oxypan álom”

Az egyetlen vágyam, hogy szeretnék újra veled élni.
Menni veled mindenfelé, bevásárolni, sétálni a parkba,
A kutyád sétáltatni, sört venni a híd alatt, Neked, és most már nekem is,
Találkozni a lányaiddal, moziba menni, és filmet nézni, együtt,
És megcsókolni illatos ajkad, és hajad, s megölelni este,
Úgy, ahogy Neked jó, s azt tenni, amit tested ilyenkor szeret.

És nézni, ahogy játszol a számítógépen, zongorázni egy kézzel,
Ahogy szoktam, verset olvasni fel, amit szíved szeret.
És érezni, hogy gondolsz reám, hogy ennivalót teszel elém, este,
Érezni, hogy jó neked szerelmem, s Te is örömmel fordulsz felém.

És tudni, hogy Te vagy a legszebb csoda az életemben,
Mi végre nekem jutott,
És örülni, ha be tudom fejezni a mondataid, a gondolatod,
Tudva, hogy Föld és Ég vagyunk, két külön világ,
Mely egymás nélkül mégsem létezik!

De együtt, egymással, kiegészülve a sok azonossal,
Mi kettőnkben külön és együtt is létezik,
S örömet áraszt, ád kettőnk között, kettőnknek, együtt és külön-külön,
Hogy megmutassuk arcunk és szívünk a Holdnak, napsugárnak,
Tetőablakos padlásszobádban,
És tudjuk, hogy e boldogság csak nekünk adatott meg, és senki másnak.

Hogy jéggé dermedt szíved a lelkem melegítse, és újra éledjen benned
A kikelet, hogy érezd, hogy akarod, hogy szíved mégiscsak szeret!

**Hogy a nárciszok, melyeket Neked viszek, vázádban hirdessék a Tavaszt,
S érezd magadban:
-- Te, férfiember, én tényleg elfogadtalak.**

**Azt tudom, hogy veled kerek, tökéletes a Világ,
Hogy Téged szeretni a legszebb, legjobb „dolog”,
Hogy Veled élni jó. Hát engedd, hogy szordínóban hadd szóljon
Szavam, Neked énekeljen lelkem.
Hogy a szeretetem
És a szabadságod harmóniában éljen, hogy fontos legyen Neked
Életem, olyannyira, mint nekem fontos vagy Te.**

**Hogy Te is bennem találj meg lelked jobb felét,
Mint én találtam meg benned,
Egy perzselő májusi percben, egy füledt délután, egy kertben...
És ne félj, még rátalálhatsz az igaz, nagy szerelemre bennem.**

Ha

cimbalom, köcsögduda

**Ha egyszer rájössz, hogy „bármit” is éreztél,
Csak féltél megmondani,
Mondd ki, hogy legalább,
Ha már meghaltam is,
Jó legyen legalább – holtan is! -- hallani.**

Miért

szoprán furulya, tenor furulya

**Miért reménykedem még mindig?
Miért hiszem, hogy visszajössz hamar?
Miért kell tudnom, hogy nem ér az élet nélküled semmit?
Miért hagyom, hogy emléked,**

***-- a falon a képed,
mikor a konyhában,
velem akkor egy asztalnál ülve,
egymásnak örülve, ültünk szerelmesen –***

ennyire összezavar?

Valóság és vágy

csembaló

Hogy boldog voltál

Hogy boldog voltál, tudom, korábban, a másik életedben,
Mi tartott vagy harminc éven át,
S hogy rád találtam, már kiégett benned
A szerelem tüze, a szerelmi vágy.

S én megpróbáltam a szinte lehetetlent, hogy lángot csiholjak;
Világítottam, elégtem magam!
Benned a múlt fájt nagyon, s nem érdekelt a holnap,
Meg sem hallottad *Orfeuszi* szavam.

S én itt állok most, a hegytetőn legfelül,
És keselyűk köröznék fejem felett,
Halott számomra a Világ, legbelül,
S hogy aláhullok, még éneklek neked.

Végszó

és egyben

Epilógus

Az igazság álorcái

a lehangolt zongora

Hittem, hogy szeretlek, hittem, hogy szeretsz,
Mert jó volt hinni, mert hinni akartam. És te hagytad...
De sohasem szeretted, csak megpróbáltad,
Mögém bújtál, s ha felöltöztél, én voltam a kalpag.

Segítettél élni. Kezed-nyújtottad, és elfogadtad kezem.
Elfogadtad, hogy ember vagyok.
Ha te nem állsz mellém, akkor,
Tudom, rég nem vagyok, régen éhen halok.

Kapaszkodtunk egymásba, mint levél az ágba,
Azt adtuk egymásnak, mi a másiknak is jó volt.
Nagylelkűségedet hittem szeretetnek, emberségedet öröknek,
S nem akartál mást érte, mint jó szót, mosolyt, csókot.

Hagytál élni. Tehettem, amit akartam.
És te is úgy éltél, ahogy akartál, persze, hogy hagytam.
Meghasonlott lelkünk rejtegettük, hisz ott voltunk egymásnak,
Mint tükör, láttuk magunkat, az összes hibánkat.

Próbáltuk magányunkat feloldani, erre szövetkeztünk,
Hogy túléljük üressé vált napjaink, hogy értelmet nyerjen az életünk. Az Élet.
Adtunk egymásnak apró örömöket. Voltak szép napjaink. És mégis,
Egy idő után, a szép is, a legszebb óra is, éreztük, üressé lett.

Ragaszkodtam hozzád, ragaszkodtam az álmokhoz,

Nem tudtam, nem akartam bevallani, hogy vége, ennyi volt csupán,
Akartam, hogy szeress, akartam, hogy szeresselek.
A kút kiürült. Én, mint a Pán, akartam, maradj, mint Nimfám.

Megmutattad a te világod, megismerhettem a sok barátod. Ma megköszönöm.
Óvtalak, ha kellett, néha önmagadtól is. Próbáltam kitölteni az egyre gyakoribb
Csendeidet.
Próbáltam széppé tenni napjaid. Megpróbáltad széppé tenni napjaim.
De sosem tudtad kimondani, hogy szeretsz. Nem élt benned irántam szeretet.

Lehattunk volna társak, egy másik időben, egy másik világban,
Ha nem a múltat akartuk volna épp elfelejteni,
Ha képesek lettünk volna legalább önmagunkat szeretni.
Ha nem óvni akartuk volna magunk, ha nem félünk megnyílni valóban,

De nem jött el még az idő, és már nem is fog, amikor már belül megértünk volna,
Mikor már igazán tudunk is szeretni, s nem a magunk sebeit kötözgetjük...
És éltünk egymással, időnként forró lázban, éltünk egymás mellett,
Néha akarva, néha megtagadva egymást, s a meg nem lelt szerelmet.

A jövő igazolhatja is tetteink, ez gyakran ad feloldozást,
De, ami igaznak tűnt, akkor, az mégsem lett igaz.
Az álmaim szépek voltak, s akkor hittem is még,
Hogy ami szép, az biztos jó is, és hogy mindig megmarad, mint: igaz.

Ma már tudom, az igazságnak sok-sok oldala van,
S amit valóságnak hiszünk, valónak látunk,
Az lehet, hogy szép, és lehet, hogy jó, ám gyakran becsapjuk magunk:
Valósnak hisszük minden látomásunk.

Az igazsággal nehéz volt szembenéznem, hogy te nem szeretsz.
Hogy én is csak a szeretetet akarom, hogy valaki, akkor épp te, engem szeress!
De szerettem nálad lenni, szerettem veled élni, mert jó volt élni veled.
Nem akartam veszíteni, nem akartam elfogadni, hogy valóban vége lett.

Akkor nem értettem magam. Nem értettem semmit.

Mára már téged is értelek. És köszönöm, hogy segítettél élni. Ég veled.
Talán megkapod te is valakitől, mint most már én is
Megkapom, az igaz, a boldoggá tevő, önzetlen, és tiszta szeretetet. Szerelmet.

A túlpart látomása / *A túlparti látomás*

Tartalom

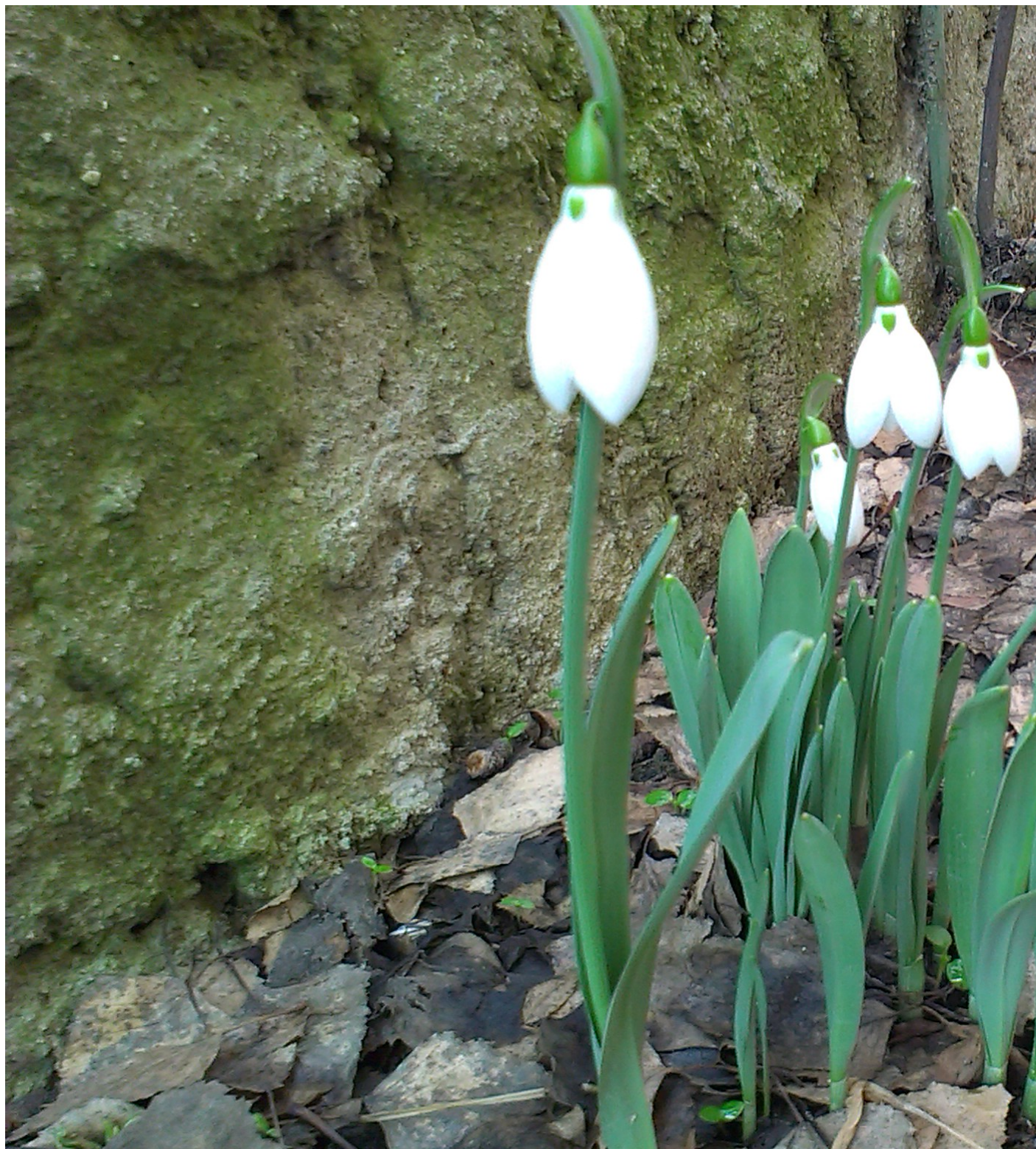
<i>Prológus</i>	7
Az első füzet	8
FORMÁKAT ELVETŐ FELLÁZADT SZONETTEK CIKLUSA	9
Felhők szállnak kék égen	9
Nem tudom	10
A zsarnok élet	11
A hajnalt várom	12
Azt mondják	13
Ha	14
Párás	15
ÁTVEZETŐ SZÓLAM	16
Te ne tudnád	16
Az Édenkert versei	17
VERSEK ENZSUNAK	18
A láthatatlan	18
Megleltem „seholsincs” otthonom	20
Egy mai „vadász”	21
Választásaim	22
Édenkert	23
Hajamban	24
Tisztességes játék	25
Erisz és Erósz könnyei, és örömei	26
Mosolyodban	27
Boldog vagyok, hogy szerethetlek	28
Kertek, fák, falak	29
Köszöntelek	31
Szép reggelt, kedvesem	32
Szeretem	33
Azt hittem	34
Látod?	36
Erósz könnyei	37
A szárnyvesztett	38
HÉTKÖZNAPI ÁLDÁS	39

Szerencsés vagyok	39
„A második titok” (Vízről, napfényről, lehulló levélről)	41
Egy másik gyöngyhalász	42
Búcsú	43
Szeretném, ha	44
Észak és Dél heve	45
A túlpart látomása	47
Álmok jóslatai	48
Tudom, magamról,	49
Eső	50
Fentről, a toronyból	51
Látomások	53
Vonzódások	54
Az én bánatom	56
A második füzet	60
<i>A MÁSIK PART, EGY MÁSIK VILÁG</i>	61
Dalok, vagy más formátlan műfajok	62
Találkozásunk	63
Ó, veled	64
A zongoraszéken	65
Az egyik legszebb emlék életemben	66
A mámor órái	67
Engedd!	68
Csillagok közt: Mérleg és Iker	69
Gyönyörű zeneszó	70
Szeretem	71
A fájdalom ideje	72
A lányaidnak	73
Szösszenet I.	74
Szösszenet II.	74
„Szösszenet III.”	75
Egy talán nem is igazán jó vers	78
A mámor órái után	80
Az álmok	81
Igazi	82
Szerettem volna	84
Vettem	85

Fáj az élet	86
A Világ hajótöröttjei	87
Sajnálom mi is marad(t)?	88
Tudom	89
Annyi ember	90
Volt	91
Mennyire szeretném	92
Te hamar	93
Versek a múltból – versek a jövőnek	94
Ott maradt	95
A lehangolódott zongora	97
Senkinek	98
Tudom	99
Már csak magamnak	100
Azt érzem	101
Az egyetlen vágyam	102
Ha	104
Miért	105
VALÓSÁG ÉS VÁGY	106
Hogy boldog voltál	106
Végszó és egyben Epilógus	107
Az igazság álorcái	108
Tartalom	110
Hátsó borító: Hóvirágok. Fotó: Gáspár Dóra	113

Hátsó borító. Fotó: Gáspár Dóra

Reménykedek: Az élet még itt tart a Földön egy ideig.
És majd eljön a tavasz, újra és újra. Mindenkinek.
És a szerelmek ideje is. Másoknál is. Mindenkinél...

A szerző